

Adevărata neprihănire

Andrei Șerban

Valentin Vlad

Adevărata neprihănire

Copyright © *Andrei Șerban și Valentin Vlad*, 2026

Prima ediție – martie 2026

Publicată de editura Little Lamb, Suceava

Editor: Florin Vatamaniuc

Coperta: Emanuela Clus

E-mail: **contact.adivali@gmail.com**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Andrei Șerban, Valentin Vlad

Adevărata neprihănire / *Andrei Șerban, Valentin Vlad* -

Suceava : Little Lamb, 2026

ISBN 978-606-648-379-7

Cuprins

De ce neprihănire?	5
1. Omul în prezența lui Dumnezeu.....	7
2. Căderea omului în neascultare	9
3. Consecințele neascultării.....	13
3.1. Consecințe imediate	13
3.2. Consecințe pe termen lung.....	14
4. Cum se raportează Dumnezeu la starea oamenilor ?.....	19
5. Soluția lui Dumnezeu	41
6. Viața și lucrarea aducătoare de neprihănire a Domnului Isus.....	45
7. Coborârea Duhului Sfânt.....	63
8. Ce aduce pocăința și credința în Domnul Isus?.....	67
9. Beneficiile neprihănirii.....	75
10. Neprihănirea prin Lege versus neprihănirea prin credință.....	97
11. Rămânerea în neprihănirea primită prin credință.....	105
12. Sfințirea ca rod al neprihănirii	109
13. Cum deosebesc îndemnurile Duhului de cele ale firii ?	121
14. Plini de toată plinătatea lui Dumnezeu	125
15. Victoria lui Dumnezeu și a omului	135
Concluzii și îndemnuri practice	139

De ce neprihănire?

Fiecare am avut o relație cu părinții noștri, care a avut suișuri și coborâșuri și, cu siguranță, când am fost copii, am avut momente de împlinire, când prezența tatălui era ceva de dorit, apelam la el cu încredere pentru orice nevoie, împărtășeam orice bucurie și mâhnire, fiind siguri de ajutorul și susținerea lui. Dar ne aducem aminte de momente când relația nu a mai fost aceeași datorită unei neascultări, a unei fapte nepermise, care a adus pagubă și rușine tatălui. Prezența tatălui a devenit atunci ceva incomod, inimile noastre au devenit triste, nu mai aveam îndrăzneală să apelăm la el ca înainte, simțind supărarea și refuzul lui. Binecuvântarea oricărui copil este dragostea tatălui, care și-a asumat greșeala copilului, a plătit paguba și a luat inițiativa pentru restaurarea relației, copilul fiind în imposibilitatea de a acoperi paguba. Odată cu înlăturarea vinovăției am putut sta din nou nestingheriți în prezența tatălui. Într-un mod asemănător stau lucrurile în relația cu Dumnezeu. Păcatul omului a întristat inima lui Dumnezeu, limitând astfel beneficiile relației și atrăgând mânia Lui. Omul fiind în

Adevărata neprihănire

imposibilitatea de a repara relația, singura șansă rămâne la Dumnezeu.

Dar cum s-a stricat relația dintre om și Dumnezeu și cum se poate face restaurarea ei ?

1. Omul în prezența lui Dumnezeu

Cunoaștem pictori, sculptori, arhitecți, a căror nume au devenit celebre datorită operelor lor, admirate de vizitatori care parcurg până la mii de kilometri pentru a le vedea. Prin operele acestea ei pot vedea inteligența, măiestria, pasiunea autorului. Cel mai mare arhitect, Dumnezeu, a vrut să-Și descopere puterea, înțelepciunea, dragostea printr-o operă măreață, care a început printr-o creație inegalabilă a unei lumi noi cu soare, lună, stele, verdeață, pomi roditori, păsări, pești, animale, și, ca o încununare a creației, cu oameni după chipul și asemănarea Lui. Dumnezeu îl așază pe om într-o grădină minunată, sădită de El în Eden, cu tot felul de pomi (printre care pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului), ca s-o lucreze și s-o păzească.

Împreună cu nevasta lui, omul se bucura de părtășie deplină cu Dumnezeu, cu care se întâlnea mereu "*în răcoarea zilei*" (Geneza 3.8), în mijlocul grădinii. Fără îndoială, întreaga creație se bucura de o armonie perfectă, similară celei prevestite în cadrul

Adevărata neprihănire

miei de ani de la sfârșitul lumii, în care *"nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt"* (Isaia 11.9). Această părtășie perfectă între creație și Dumnezeu, era însă condiționată de o trăire în supunere față de Creator, care a dat omului porunca: *"Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit."* (Geneza 2.17,18).

Doar prin ascultare și supunere față de Creator, Universul poate fi menținut în ordine. Deși poruncile par uneori o îngrădire nedorită, cu toții recunoaștem că universul funcționează după niște legi bine stabilite și ne bucurăm ori de câte ori soarele răsare la timpul lui, iarna rece este alungată de primăvară, pomii aduc rodul așteptat. După cum legile naturii sunt date ca să fie o binecuvântare, orice poruncă a lui Dumnezeu este dată spre binele omului, supunerea față de El asigurând o bună colaborare între oameni, natură și Dumnezeu.

Deși omul a fost creat să fie împlinit doar prin Dumnezeu și a beneficiat de un loc minunat, știm că a pierdut acest paradis.

Cum s-a întâmplat lucrul acesta?

2. Căderea omului în neascultare

Pierderea paradisiului începe cu apariția șarpelui care vrea să abată inima omului de la ascultarea de porunca lui Dumnezeu.

„Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: „Să nu mâncați din toți pomii din grădină?” Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.” Atunci șarpele a zis femeii: „Hotărât că nu veți muri, dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” (Geneza 3.1-5).

Fără îndoială, în spatele șarpelui era diavolul, vrăjmașul lui Dumnezeu, care vine să atace creația Sa minunată. Despre diavolul, Biblia ne dă de înțeles că a fost un înger strălucitor, desăvârșit în frumusețe, dar s-a îngâmfat și nu a mai fost mulțumit cu poziția pe care o

Adevărata neprihănire

---

avea, și-a dorit să fie mai presus de ceilalți slujitori ai lui Dumnezeu, să fie chiar ca Dumnezeu, numai că dorința aceasta i-a fost socotită ca nelegiuire și a fost izgonit de la Fața lui Dumnezeu și aruncat pe pământ (Isaia 14.12-15; Ezechiel 28.12-18; Apocalipsa 12.3,4,7,8).

Prin discuția avută cu Eva, diavolul încearcă să aducă îndoială cu privire la porunca dată. Oare...? Oare ați înțeles bine porunca? Oare ți-a transmis corect Adam porunca? Chiar vă este limitat accesul la roadele bune din grădină?

Pe lângă îndoială, diavolul strică porunca lui Dumnezeu, spunând "*să nu mâncați din toți pomii...*", pe când porunca era să nu mâncați doar din pomul cunoștinței binelui și răului.

Femeia se lasă atrasă în discuția aceasta, și răspunde adăugând și ea ceva la porunca lui Dumnezeu: "*și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți*", însemnând că a fost derutată de conversație și diavolul a câștigat acces la mintea ei.

Diavolul își permite să atace direct: "*Hotărât, că nu veți muri*", negând în acest fel consecința neascultării de poruncă și spunând că de fapt consecința ar fi alta: "*Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu,*

cunoscând binele și răul". În acest fel diavolul insinuează un interes ascuns al lui Dumnezeu de a ține omul într-o stare de inferioritate prin necunoașterea binelui și răului.

Amăgirea își atinge ținta, Eva își permite să facă jocul șarpelui, răspunzând provocării lui și astfel încrederea ei în Dumnezeu a fost clătinată. Incertitudinea de la nivelul minții o face să vadă că *"pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea"*, se naște în ea dorința, *"a luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el"*. În acest fel, Eva este amăgită, devine o unealtă în mâna diavolului prin care este amăgit și Adam, și cad amândoi în neascultare, în păcat, neglijând și călcând porunca dată de Dumnezeu și ascultând sfatul diavolului.

Prin cuvintele lui, diavolul a stârnit pofta în Eva, și dorința pentru pom a devenit mai puternică decât dorința de a asculta de Dumnezeu, ceea ce a condus la înfăptuirea păcatului.

Omul a fost creat să trăiască în dependență de Dumnezeu, viața lui provenind din El, dar omul a fost înșelat să devină independent, această dorință apărând pentru prima dată în inima diavolului și având aceeași

Adevărata neprihănire

---

urmare: aruncarea lui din prezența lui Dumnezeu (Isaia 14.13-15).

Șarpele a zis că li se vor deschide ochii, fapt care s-a și întâmplat, dar prin neascultare li s-au deschis ochii spre o lume a răului, fără Dumnezeu, având drept consecință moartea.

Dar ce a însemnat această moarte?

3. Consecințele neascultării

Consecința principală a neascultării a fost moartea, care înseamnă despărțire de Dumnezeu. Nu a fost o moarte fizică imediată, ci o moarte spirituală, care l-a depărtat pe Dumnezeu de om. Prin această moarte, omul a ajuns în incapacitatea de a mai relaționa cu Dumnezeu ca mai înainte, pierzând resursele care veneau din El și îi ofereau bucurie.

3.1. Consecințe imediate

Consecințele imediate resimțite de Adam și Eva au fost goliciune (au cunoscut că erau goi), rușine și frică de a sta în prezența lui Dumnezeu și de a recunoaște vinovăția (Geneza 3.7-13). Trezindu-se într-o realitate de care nu a fost mulțumit, omul a încercat câteva soluții pentru ieșirea din această stare: și-au făcut șorturi din frunze de smochin, s-au ascuns de glasul Domnului și au dat vina unul pe altul și apoi pe șarpe. Au ajuns în starea aceasta pentru că șarpele i-a mințit, spunându-le că, dacă vor cunoaște binele și răul vor fi ca Dumnezeu, dar în loc de beneficiile promise, au pierdut slava pe care o aveau prin prezența lui

Dumnezeu, ajungând la o despărțire iremediabilă prin resursele omului la starea și cadrul inițial.

3.2. Consecințe pe termen lung

Despărțirea de Dumnezeu a adus și consecințe pe termen lung, care au afectat toți oamenii. Prima consecință rostită de Dumnezeu a fost durerea fizică (Geneza 3.16). Deși a fost rostită în dreptul femeii, cu referire la durerea nașterii – una din cele mai mari dureri (Isaia 13.8; Ioan 16.21; Apocalipsa 12.2) – durerea este o consecință simțită de toți oamenii.

A doua consecință pentru femeie a fost faptul că a devenit dependentă de bărbat, pierzând anumite resurse, care au limitat-o. Ea nu va putea să-și împlinească singură dorințele, le va împlini bărbatul ei, care va stăpâni peste ea (1 Timotei 2.12).

Consecința pentru bărbat a fost munca cu trudă și sudoare pentru a câștiga hrana de toate zilele din pământul blestemat să dea spini și pălămidă (Geneza 3.17-19).

O altă consecință pentru om a fost blocarea accesului la pomul vieții și izgonirea lui din grădina Edenului, pentru ca nimeni să nu trăiască în veci, și pentru că nimeni nu poate sta în prezența lui Dumnezeu cu această stare decăzută. Prin această consecință scade

calitatea vieții, ajungând de la dreptul de a mânca din toți pomii din grădină la a mânca "*iarba de pe câmp*" (Geneza 3.18).

Dumnezeu rostește și consecința morții fizice, "*căci țărână ești și în țărână te vei întoarce*" (Geneza 3.19).

Aceste consecințe sunt ca o pedeapsă cu rolul de a conștientiza omul de ceea ce a pierdut, de ceea ce a ajuns prin neascultare și de faptul că îl așteaptă un final sigur, mormântul.

Toate aceste consecințe rămân datorită stării interioare decăzute în care a ajuns omul. Prin neascultare, păcatul a intrat în lume și a pus stăpânire pe om, fără ca acesta să se poată împotrivi. Păcatul a făcut imposibilă repararea relației cu Dumnezeu și respectarea oricărei porunci, acaparând tot mai mult gândurile, inima și faptele omului (Geneza 6.5, Romani 1.29-31). Robia păcatului a trecut asupra tuturor oamenilor, toți născându-se în păcat, cu incapacitatea de a păzi întru totul poruncile și de a avea o relație perfectă cu Dumnezeu, ca mai înainte.

Deși fiecare om are o cunoaștere despre Dumnezeu, descoperită prin lucrurile făcute de El, nu are capacitatea de a menține o relație corectă cu El prin a-L proslăvi, a-I mulțumi, a se purta cu respect și

Adevărata neprihănire

smerenie. În mândria lor, oamenii s-au fălit că sunt înțelepți și au respins pe Dumnezeu adevărat, înlocuindu-L cu un dumnezeu fals, creat de ei.

Astfel, omul iese de sub autoritatea lui Dumnezeu, crezând că va fi liber, dar cade sub stăpânirea răului, fără să se poată împotrivi (Romani 1.19-23). În schimb, asemenea lui Adam și Eva, care au încercat să-și acopere goliciunea cu frunze de smochin, oamenii au simțit nevoia să suplinească goliciunea interioară cu forme de închinare exterioare, dar fără valoare, și astfel s-au depărtat mai mult de Dumnezeu. S-au cufundat și mai tare în amăgire, ajungând pradă poftelor, necurăției, gândurilor rele, unor practici scârboase, porniri răutăcioase, fără să știe că închinarea falsă duce la o înrobire și înjosire tot mai mare a ființei umane. Îndepărtarea de Dumnezeu a condus și la deteriorarea relațiilor dintre oameni, ajungând plini de răutate, viclenie, pizmă, ceartă, ucidere, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă (Romani 1.29-31).

Biblia ne spune că întreaga creație a fost supusă stricăciunii, cea mai palpabilă dovadă fiind moartea fizică, care domnește peste toți (Romani 5.12, 14; Romani 8.20-22, Ecclesiastul 8.8, Psalmul 49. 9, 10). De mii de ani, moartea provoacă teamă, durere, lacrimi, fără ca cineva să i se poată împotrivi. Pe lângă oameni, prezența ei afectează tot universul: vedem cum mor

Consecințele neascultării

plante, pești, animale, păsări, iar în viitor, cerurile, trupurile cerești și întregul pământ vor pieri, în locul lor Dumnezeu promițând un cer nou și un pământ nou (2 Petru 3.10-12).

În ciuda decăderii, omul a tânjit mereu după Divinitate, recunoscând nevoia de a trăi sub protecția supranaturalului. Dumnezeu, de asemenea, nu a vrut să abandoneze omul creat după chipul și asemănarea Lui, ci a început să lucreze pentru a-l salva.

4. Cum se raportează Dumnezeu la starea oamenilor ?

Căderea omului nu l-a luat prin surprindere pe Dumnezeu, care avea deja un plan de a reface relația cu omul, prin care să-l aducă la starea inițială pe care o avea în grădina Eden, o stare de supunere în care să poată fi din nou binecuvântat. Chiar înainte de rostirea consecințelor, Dumnezeu promite omului că va face dreptate în ce privește amăgirea și căderea lui în păcat prin „zdrobirea șarpelui” (Geneza 3.15).

Pentru salvarea omului, Dumnezeu caută în primul rând să-l conștientizeze pe om de starea de vinovăție în care se află și neputința de a îndeplini binele.

El promite pedeapsă pentru cei ce fac răul și binecuvântare celor ce fac binele. Dumnezeu îi spune lui Cain: "*Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pânzește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești*" (Geneza 4.7). Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui

Adevărata neprihănire

---

din pricina faptelor lui bune (1 Ioan 3.12), dar nu a privit cu plăcere spre Cain și spre jertfa lui din pricina faptelor lui rele. Cain nu a luat aminte la avertismentul lui Dumnezeu și continuă în a face răul, omorând pe fratele său Abel, motiv pentru care este pedepsit cu blestem și îndepărtare de la fața Domnului (Geneza 4.11,12).

Un alt exemplu este momentul când Dumnezeu pedepsește lumea prin potop, dar păstrează cu viață pe Noe și familia lui. Răutatea omului era tot mai mare pe pământ, până acolo încât Domnul s-a mâhnit în inima Lui și I-a părut rău că l-a făcut pe om. În acest context, Dumnezeu intervine dramatic trimițând un cataclism, potop de ape, prin care șterge de pe fața pământului tot ce avea suflare. Singurul care capătă milă este Noe, un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui, care este scăpat împreună cu familia lui, în număr de opt suflete (Geneza 6.8,9).

O altă pildă de revărsare a mâniei lui Dumnezeu asupra păcatului și de izbăvire a celor ascultători este pedepsirea Sodomei și Gomorei și scăparea lui Lot. Belșugul, nepăsarea din Sodoma și Gomora împing oamenii să facă urâciuni blestемate (Ezechiel 16.49,50). Păcatul lor nespus de greu îl mânie pe Dumnezeu, care hotărăște o pedeapsă aspră, cu foc și pucioasă pentru aceste cetăți. Însă în Sodoma se afla

Cum se raportează Dumnezeu la starea oamenilor

însă și un om care nu s-a întinat cu păcatele ei, Lot, nepotul lui Avraam, pe care Dumnezeu îl salvează, scoțându-l din cetate înaintea prăpădului (Geneza 19.29).

Dumnezeu face astfel deosebire între cei ce fac binele și cei ce fac răul, învățând în felul acesta oamenii să aleagă binele și să aibă frică în a păcătui.

***

Deși toți oamenii au în ei o lege morală pusă de Dumnezeu, și cugetul prin care să deosebească binele de pornirile lor păcătoase, ei au ignorat și legea și cugetul, și ca urmare, Dumnezeu devine tot mai profund în a se descoperi pe Sine, dând o Lege sub o formă scrisă, în care sunt toate cerințele Sale, cu scopul de a constrânge mai mult omul să conștientizeze starea de neputință și vinovăție (Galateni 3.19).

Legea a fost dată urmașilor lui Avraam, care a fost ales de Dumnezeu în vederea formării unui popor separat de lume, poporul Israel.

Avraam a fost chemat să iasă din țara și din neamul lui și să meargă într-o țară necunoscută, dorința lui Dumnezeu pentru el fiind să-l învețe umblarea în ascultare de El. Chiar dacă Avraam avea slăbiciuni, totuși Dumnezeu nu l-a abandonat, ci l-a învățat să aibă

Adevărata neprihănire

încredere în El și l-a binecuvântat, promițând prin "sămânța lui" o binecuvântare pentru toate neamurile pământului (Geneza 22.18). În acest fel a înnoit promisiunea făcută în Eden, de salvare a omului din starea lui decăzută.

Din Avraam, Dumnezeu a format un popor numeros, care a fost rob patru sute de ani în țara Egiptului. Prin această robie, Dumnezeu a îndreptat inima poporului spre El ca singura șansă de izbăvire, dezbrăcându-l de încrederea în sine și în orice resursă omenească (Exod 2.23-25). Strigătele lor deznădăjduite au fost auzite de Dumnezeu, care i-a scos din Egipt ca să-i ducă în țara Canaan – potrivit făgăduinței făcute lui Avraam (Geneza 15.13-16) – loc în care se vor bucura de Dumnezeu și binecuvântările Lui.

Israel a văzut mâna puternică a Domnului îndreptată împotriva egiptenilor prin cele zece urgii și nimicirea lor în Marea Roșie, precum și dragostea față de ei prin protejarea ținutului Gosen, trecerea mării pe uscat, vindecarea apelor de la Mara, pâinea (mana) dată din ceruri, apa din stâncă și biruința în lupta cu Amalec. Astfel poporul s-a temut de Domnul și a crezut în El și în robul Său Moise, omul prin care Dumnezeu conducea poporul (Exodul 14.31).

La scurt timp, poporul ajunge la muntele Sinai,

Cum se raportează Dumnezeu la starea oamenilor

unde Dumnezeu le face cunoscut Legea și încheie un legământ cu ei, prin care se angajează să-i ia ca popor al Lui și să le facă bine, obligația lor fiind de a asculta de glasul Lui. Legea dată poporului pe muntele Sinai conținea toate cerințele lui Dumnezeu pentru rămânerea lor în legământ (Exodul 19.5) și era însoțită de promisiuni de binecuvântare sau pedeapsă. Ea a fost primită într-un cadru înfricoșător (Exodul 19.12-19), pentru ca oamenii să aibă frică și să păzească toate cuvintele Lui (Exodul 20.20; 24.3).

Legea a avut scopul de a-i învăța pe oameni să se raporteze corect la Dumnezeu și unii la alții. Ea cuprindea zece porunci morale (Exodul 20.1-17), scrise de Dumnezeu pe două table de piatră, iar ulterior detaliate și explicate pentru fiecare aspect al vieții. Pe lângă acestea, Legea mai cuprindea porunci privitoare la jertfe de ispășire, jertfe de mulțumire, sărbători, mâncăruri, băuturi etc., care contribuiau la menținerea relației cu Dumnezeu. Timp de mai multe secole, omul s-a dovedit însă neputincios în a păzi întru totul poruncile Legii, în cele ce urmează, fiind date câteva exemple prin care poporul Israel s-a făcut vinovat față de Dumnezeu prin călcarea lor.

Prima poruncă din cele zece era: "*Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară*

Adevărata neprihănire

de Mine." Porunca cere exclusivitate în iubirea și slujirea lui Dumnezeu, nefiind permisă împărțirea inimii cu alți dumnezei, dintre dumnezeii celorlalte popoare (Deuteronom 6.14, 15; Psalmul 81.8-10).

Această poruncă a fost încălcată de regulă împreună cu **a doua**, care era: "*Să nu-ti faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii, până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și mă îndur până la al miilea neam de cei ce mă iubesc și păzesc poruncile Mele.*" Dumnezeu este un Dumnezeu nevăzut, care nu poate fi coborât la nivelul oamenilor, animalelor, peștilor, motiv pentru care nu acceptă în nici un fel reprezentarea Lui printr-un chip sculptat sau desenat de mâini omenești (Exodul 20. 4, 5; Deuteronom 4. 15-19, Exodul 23.24).

Ca exemple de călcare a acestor porunci, se pot aminti facerea vițelului de aur (Exodul 32.1-6), mersul după baali și astartee, dumnezei ai altor popoare (Judecători 2.11-13,17; Judecători 3.7; 8.33; 2 Cronici 33.2-9), târârea lui Solomon spre dumnezeii nevestelor lui (1 Împărați 11.4-10), vițeeii lui Ieroboam (1 Împărați

12.28).

A treia poruncă era: "*Să nu iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.*" Prin această poruncă, Dumnezeu cerea oamenilor să se comporte cu respect față de Numele Lui, potrivit cu puterea, dragostea și măreția lucrărilor pe care le-a făcut pentru ei.

Totuși, ei au jurat strâmb folosind Numele Lui (Ieremia 5.2), au vorbit în chip ușuratic despre El, tăgăduind cuvintele Lui (Ieremia 5. 12, Psalmul 139.20), au desconsiderat puterea și credințioșia Lui (Exodul 17.7), L-au cinstit doar cu buzele, fără să-și schimbe faptele (Tit 1.16; Psalmul 50.16-20), I-au adus jertfe necurate (Maleahi 1. 6-14).

Numele lui Dumnezeu a fost cunoscut și dincolo de granițele lui Israel, datorită felului în care Dumnezeu a lucrat cu poporul Lui, și El a pedepsit pe cei care nu I-au dat cinstea cuvenită. Un exemplu este cazul lui Goliat filisteanul, care batjocorește oștirea lui Israel și o dată cu ea pe "Dumnezeul cel viu". Dumnezeu pedepsește necinstirea Lui prin David, care îl doboară pe Goliat doar cu o praștie, sprijinit de Dumnezeu, "care nu se lasă să fie batjocorit". Belșatar, fiul lui Nebucadnețar, își permite să aducă la ospățul lui vasele

Adevărata neprihănire

de aur și de argint din Templul de la Ierusalim, ca să bea din ele, el, mai marii lui, nevestele și fiitoarele lui. Dumnezeu intervine chiar atunci și scrie printr-un cap de mână o sentință drastică, punând capăt vieții lui chiar în noaptea aceea. Sanherib, împăratul Asiriei, a batjocorit și el pe Dumnezeul lui Israel, comparându-L cu dumnezeii popoarelor din jur, care nu au putut să-i apere de el (2 Împărați 18.35; 19.10-12). Dumnezeu îi pedepsește trufia, nimicindu-i oștirea, iar apoi pe el, prin fiii lui (2 Împărați 19.35-37).

A patra poruncă este: "*Adu-ti aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.*" Această poruncă avea ca scop principal înălțarea lui Dumnezeu între oameni, iar pentru aceasta, omul trebuia să se oprească din lucrul lui, din pornirile lui, și să-și găsească desfătarea, împlinirea în Dumnezeu (Isaia 58.13,14). Dumnezeu intenționa prin ținerea Sabatului să reamintească poporului că El e singurul care a lucrat spre binele lor și care le oferă un statut special de popor

sfânt (Exodul 31.13).

Deși Dumnezeu a acordat o importanță deosebită acestei porunci, prevăzând pedeapsa cu moartea pentru călcarea ei, ea a fost călcată în nenumărate rânduri, atât în contexte izolate cât și de întreg poporul Israel. Un exemplu ar fi în Numeri 15.32-36, când "*copiii lui Israel au găsit pe un om strângând lemne în ziua Sabatului*" și l-au adus la Moise, căruia Dumnezeu i-a poruncit să-l omoare cu pietre. Pe vremea lui Neemia ni se spune despre "*niște oameni călcând la teasc în ziua Sabatului, aducând snopi, încercând măgarii cu vin, struguri și smochine, și cu tot felul de lucruri și aducându-le la Ierusalim în ziua Sabatului...Mai erau și niște tirieni, așezați în Ierusalim, care aduceau pește și tot felul de mărfuri și le vindeau fiilor lui Iuda în ziua Sabatului și în Ierusalim*" (Neemia 13.15,16). Neemia i-a muștră și a poruncit să se închidă porțile Ierusalimului în timpul Sabatului.

Ieremia muștră tot poporul pentru călcarea Sabatului, amintind și de atitudinea greșită a părinților lor, care "*n-au ascultat și n-au luat aminte, ci și-au înțepenit gâtul ca să n-asculte și să nu ia învățătură*" (Ieremia 17.21-23). Dumnezeu vestește, pentru călcarea Sabatului, pustiirea Ierusalimului, pedeapsă care s-a și întâmplat datorită neascultării, "*până ce țara*

Adevărata neprihănire

și-a ținut Sabatele ei și s-a odihnit tot timpul cât a fost pustiiță, până la împlinirea celor șaptezeci de ani." (Ieremia 17.27; 2 Cronici 36.21, Leviticul 26.34, 35).

Găsim și exemple de păzire greșită a Sabatului la fariseii și cărturarii din vremea Domnului Isus, care țineau Sabatul doar într-o formă exterioară, să fie apreciați de oameni, dar fără milă de cei flămânzi (Matei 12.1-8) și fără compasiune pentru cei bolnavi (Matei 12.9-14; Ioan 5.1-16) – trăsături prețuite de Dumnezeu – ei acuzând chiar pe Domnul Isus pentru o facere de bine care era îngăduită în ziua de Sabat (Marcu 3.4).

A cincea poruncă era: "*Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău*". Părinții sunt prima formă de autoritate în viața unui copil și prin supunerea față de ei, copiii învață că nu toate pornirile și dorințele lor sunt bune și au nevoie de cineva mai înțelept ca ei de care să asculte. Această ascultare îi menține într-o poziție corectă față de toate autoritățile așezate de Dumnezeu în societate, care sunt o imagine a autorității supreme a lui Dumnezeu, de care toți trebuie să asculte. Un exemplu de cinstire a părinților prin ascultare, apreciat de Dumnezeu, este în cartea lui Ieremia, unde se vorbește despre fiii lui Ionadab care au primit următoarea poruncă de la tatăl lor: "*Să nu beți*

Cum se raportează Dumnezeu la starea oamenilor

niciodată vin, nici voi, nici fiii voștri; și nici să nu zidiți case, să nu semănați nici o sămânță, să nu sădiți, nici să nu stăpâniți vii, ci toată viața voastră să locuiți în corturi, ca să trăiți multă vreme în țara în care sunteți străini" (Ieremia 35.6,7,8). Chiar dacă au trecut câteva generații, ei au continuat să păzească porunca, această cinstire atrăgând asupra lor binecuvântarea lui Dumnezeu de a nu lipsi pe Ionadab niciodată de "*urmași care să stea înaintea Mea!*" (Ieremia 35.18,19).

Chiar dacă Ieremia ne dă acest exemplu pozitiv, Biblia ne prezintă mai multe cazuri în care această lege a fost călcată: fiii lui Eli nesocotesc mustrarea tatălui lor pentru faptele lor rele (1 Samuel 2.22-25), fiii lui David: Absalom și Adonia, se ridică împotriva tatălui lor, încercând să-i ia tronul (2 Samuel 15.10-14, 1 Împărați 1.11), înainte de robia babiloniană Ierusalimul decade într-o stare generală de necinstire a părinților (Ezechiel 22.7). În Marcu 7.10-13, este scris despre fariseii și cărturarii care au desființat porunca cinstirii părinților în folosul unei datini omenești cu o formă falsă de închinare, ca să nu-și mai ajute părinții.

A șasea poruncă este: "*Să nu ucizi*". Dumnezeu a creat pe om după chipul și asemănarea Lui, i-a dat viață, și El este singurul care are drept asupra vieții, singurul care poate hotărî când să înceteze viața unui

Adevărata neprihănire

om (Geneza 9.5,6). Această poruncă a fost dată omului pentru a opri dorința de ucidere, care izvorăște din inima lui rea, cuprinsă de ură, mânie, gelozie, răzbunare.

Sunt exemple de ucidere (din invidie și răutate) chiar înainte de Lege, cum este Cain, care a omorât pe fratele său Abel (Geneza 4.1-8) și fiii lui Iacov, Simeon și Levi, care s-au răzbunat pentru necinstirea Dinei, sora lor, omorând pe toți bărbații din Sihem (Geneza 34.25; 49.5-7). Mai târziu, David pune la cale omorârea slujitorului său Urie hititul prin sabia fiilor lui Amon (2 Samuel 12.9), Izabela poruncește în numele lui Ahab omorârea lui Nabot, din lăcomie și mândrie, ca să-i poată lua via (1 Împărați 21.8-16, 19), împăratul Manase "a vărsat mult sânge nevinovat, până acolo încât a umplut Ierusalimul de la un capăt la altul" (2 Împărați 21.16), au practicat jertfirea fiilor și fiicelor lor idolilor din Canaan (Psalmul 106.37,38). În toate aceste cazuri, omul s-a făcut vinovat de vărsare de sânge nevinovat.

Pe de altă parte, nu toate *uciderile* au fost considerate de Dumnezeu călcare de Lege, sunt și situații când Dumnezeu a poruncit omului pedepsirea cu moartea a altora pentru vina lor. Se pot da ca exemple omul care a călcat Sabatul strângând lemne (Numeri 15.32-36), Acan, care nu a ascultat de porunca

Cum se raportează Dumnezeu la starea oamenilor

lui Dumnezeu luând din lucrurile date spre nimicire (Iosua 7.1-26), pedepsirea popoarelor din Canaan din cauza nelegiurii lor, prin poporul Israel (Geneza 15.16, 1 Împărați 21.26, Numeri 33. 51-53; Deuteronom 9.5; 20.16-18).

Sunt și cazuri când Dumnezeu, singurul care are drept asupra vieții, intervine drastic și curmă viețile oamenilor care Îl necinstesc prin nelegiure: pedepsește lumea prin potop din cauza răutății ei, distruge Sodoma și Gomora pentru păcatul lor "*nespus de greu*", pedepsește Egiptul datorită împietririi lui faraon (Exodul 12.29,30), mistuie pe Nadab și Abihu, care au călcat rânduiala slujbelor (Leviticul 10.1), lovește cu moartea pe Uza, care atinge chivotul Domnului (2 Samuel 6.6,7), coboară de vii în "locuința morților" pe Core, Datan, Abiram și familiile lor, ca pedeapsă pentru hulă (Numeri 16.26, 30-33), pedepsește prin ciumă poporul Israel în urma numărătorii făcute de David (2 Samuel 24.15), pedepsește cu moartea pe Anania și Safira pentru minciuna lor (Fapte 5.1-10).

Prin **porunca a șaptea** "*Să nu preacurvești*", Dumnezeu condamnă orice formă de imoralitate sexuală, cum ar fi relații cu rude apropiate, relații cu persoane din afara căsătoriei, relații cu animale, relații bărbat cu bărbat (Leviticul 18). Pentru astfel de spurcăciuni, Dumnezeu a poruncit pedeapsa cu

Adevărata neprihănire

moartea, ca astfel să fie curățat răul din mijlocul poporului (Leviticul 20.10-21; Deuteronom 22.20-24).

Printre exemplele triste de călcare a acestei porunci se pot aminti: păcătuirea poporului Israel cu fetele lui Moab, în urma sfatului dat de Balaam (Numeri 25.1-15; 31.16), păcătuirea lui David cu Bat-Şeba (2 Samuel 11) și a fiului său Amnon cu Tamar, sora lui (2 Samuel 13). Înainte de robia babiloniană, prorocii vorbesc despre o răspândire foarte mare a acestui păcat în popor (Ieremia 5.7,8; 23.14; Ezechiel 22.11), până la nivelul Sodomei și Gomorei.

Biblia vorbește și de o altă formă de curvie: călcarea legământului făcut cu Dumnezeu și închinarea la dumnezei străini. Dumnezeu vorbește despre poporul Israel ca despre o logodnică, o nevestă, care a părăsit fără temeii dragostea pentru El, îndreptându-se spre dumnezeii și obiceiurile altor popoare (Ieremia 2.2-5, 23-25; Ieremia 3.1-9).

A opta poruncă: "*Să nu furi*", proteja drepturile fiecărui om, nepermițând însușirea în mod necuvenit a ceea ce aparține altuia. Se pot identifica mai multe feluri de a fura, pornind de la a lua pe ascuns ori cu forța, a lua prin înșelătorie, a nu returna lucrul împrumutat, a nu da un lucru promis și cuvenit, până la a fura imaginea, slujba, timpul cuiva (Proverbe 20.20,

Cum se raportează Dumnezeu la starea oamenilor

Psalmul 37.21, Deuteronom 23.13-15). Avem mai multe exemple în care poporul Israel este muștrat pentru călcarea acestei porunci: "*Fiecare jură strâmb, minte, ucide, fură*" (Osea 4.2), "*Furați, ucideți, preacurviți, jurați strâmb, aduceți tămâie lui Baal*" (Ieremia 7.9), "*Căci de la cel mai mic până la cel mai mare, toți sunt lacomi de câștig; de la proroc până la preot, toți înșală*" (Ieremia 6.13). O metodă răspândită de furt, condamnată de proroci, era folosirea a două feluri de măsuri: Mica 6.10,11 vorbește despre "*comori nelegiuite și blestemata eșă mică*", iar Osea 12.7,8 despre Efraim, căruia îi place să înșele și are în mână o "*cumpănă mincinoasă*". Potrivit cărții Maleahi, Dumnezeu însuși a fost înșelat de popor prin faptul că aduceau ca daruri de mâncare "*ce este furat, șchiop sau bolnav*", și nu aduceau "*la casa vistieriei toate zeciuielile*" (Maleahi 1.7,8,13; 3.8-10).

Subtilitatea înșelătoriei poate merge până la defăimarea pe nedrept a unui produs, pentru a-l achiziționa la un preț mai mic decât valoarea lui (Proverbe 20.14).

A noua poruncă era "*Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău*". Prin această poruncă, Dumnezeu interzice denaturarea cu intenție a adevărului pentru un câștig personal, care însă păgubește pe cineva. Există mai multe situații când

Adevărata neprihănire

oamenii ar putea să mărturisească strâmb. Cea mai gravă formă, urmată de pedeapsă, este martorul mincinos la judecată: "*Când un martor mincinos se va ridica împotriva cuiva ca sa-l învinuiască de vreo nelegiuire, cei doi oameni cu pricina să se înfățișeze înaintea Domnului, înaintea preoților și judecătorilor care vor fi atunci în slujbă. Judecătorii să facă cercetări amănunțite. Dacă se va afla că martorul acela este un martor mincinos și că a făcut o mărturisire mincinoasă împotriva fratelui său, atunci să-i faceți cum avea el de gând să facă fratelui său. Să scoți astfel răul din mijlocul tău*" (Deuteronom 19.16-19; 1 Împărați 3.16-27). O altă formă de a mărturisi strâmb este prin a răspândi zvonuri neadevărate și bârfeli, menite să afecteze imaginea sau dreptul cuiva (Exodul 23.1-3; Leviticul 19.16).

Un exemplu de călcare a poruncii este omorârea lui Nabot pe baza mărturiei mincinoase a doi martori puși la porunca Izabelei (1 Împărați 21.9-14). Tot pe baza unor martori mincinoși a fost omorât și Ștefan (Fapte 6.13,14), Țiba mărturisește neadevăruri despre Mefiboșet lui David, cu scopul de a pune mâna pe averea acestuia (2 Samuel 16.3,4; 19.26,27), iar Ieremia vorbește despre o decădere generală a poporului în privința acestui păcat: "*orice frate caută să înșele și orice prieten umblă cu bârfeli*" (Ieremia 9.4; Amos 6.12).

Cum se raportează Dumnezeu la starea oamenilor

A zecea poruncă era: "*Să nu poftești casa aproapelui tău, să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău*". Această poruncă trece de la fapte exterioare la atitudini interioare, arătând că este greșit să ne dorim lucruri, persoane care nu ne-au fost încredințate nouă, ci să fim mulțumiți cu ce ni s-a dat. Aceste dorințe greșite pot strica relațiile dintre oameni și sunt rădăcina multor nedreptăți și fapte de rușine. Solomon întărește importanța acestei porunci în urma experienței de viață, arătând consecințele neînfrânării poftelor (Proverbe 5.23, 6.25-33; 23.10,11).

Neînfrânarea poftelor îl conduce pe David la a lua nevasta aproapelui său și să pună apoi la cale uciderea lui (2 Samuel 11). Dumnezeu îl mustră pe David pentru că nu s-a mulțumit cu belșugul încredințat, ci a poftit și a luat "mielușeaua" aproapelui, provocând suferință și făcând pe vrăjmașii Domnului să-I hulească Numele.

Prorocul Mica mustră poporul din vremea lui pentru că nu își înfrânează pofturile, ci le dau curs, nedreptățind semenii: "*Dacă poftesc ogoare, pun mâna pe ele, dacă doresc case, le răpesc; asupra mea și asupra omului și asupra casei lui, pe om și moștenirea lui*" (Mica 2.1,2).

Celelalte aspecte ale Legii, privitoare la jertfe,

Adevărata neprihănire

sărbători, au fost și ele călcate, poporul aducând jertfe necurate și unind cu nelegiuirea sărbătorile care trebuiau ținute în cinstea Domnului (Isaia 1.10-15, Hagai 2.11-14).

***

Deși Legea a fost dată ca poporul Israel să trăiască prin împlinirea ei (Romani 10.5) și astfel să devină un neam sfânt (Exod 19.5,6), binecuvântat cu prezența Domnului (Exodul 25.8, 29.45; Deuteronom 28.1-14), s-a dovedit că omul este neputincios să păzească poruncile, rămânând sub o vinovăție care limita binecuvântările și chiar atrăgea blesteme peste ei și peste țară prin lipsa lui Dumnezeu (Galateni 3.10).

Chiar dacă au fost oameni care s-au străduit să împlinească Legea, și au fost apreciați de Dumnezeu în anumite momente, totuși, niciunul nu a reușit să păzească toate poruncile Legii. Toți s-au făcut vinovați în anumite circumstanțe de călcarea poruncilor, relația dintre om și Dumnezeu rămânând în continuare umbrată de starea lor de păcat.

Pe lângă Lege, Dumnezeu a trimis pe slujitorii Lui proroci (cum a fost Samuel, Natan, Ilie, Elisei, Isaia, Ieremia, Ezechiel, Zaharia), ca să întoarcă poporul la Lege, la ascultare de El. În puține situații poporul a luat însă aminte la cuvintele prorocilor, în

Cum se raportează Dumnezeu la starea oamenilor

majoritatea cazurilor nu au ascultat, s-au împotrivit, și-au bătut joc de ei și chiar i-au omorât, ajungând astfel, pe lângă vina de a călca Legea, într-o stare de împietrire și vrăjmășie față de Dumnezeu (Neemia 9.26; 2 Cronici 36.15, 16; Ieremia 25.4, Osea 11.2).

Legea a avut chiar un efect invers, determinând în mod indirect înmulțirea păcatului (Romani 5.20), care, folosindu-se de porunci, a făcut să apară în om tot felul de poftes (Romani 7.8). Din această cauză, starea omului devine mai rea, adâncindu-se prăpastia dintre el și Dumnezeu (Evrei 8.9, Romani 7.9,10), datorită gândurilor și faptelor lui rele.

Atunci de ce a fost dată Legea?

Legea a contribuit, în primul rând, la limitarea răului, prevăzând pedepse pentru călcarea ei, care mergeau, în funcție de gravitatea călcării, până la pedeapsa cu moartea (Galateni 3.19,23).

Apoi Legea a descoperit mai clar caracterul și voia lui Dumnezeu cu privire la ce este bine și ce este rău, "*prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului*" (Romani 3.20, Romani 2.18). Încercând să trăiască în conformitate cu această cunoștință, omul a fost dovedit neputincios în a se ridica prin puterea lui la standardul cerut. Această neputință există la toți oamenii, nimeni nu poate pretinde înaintea lui Dumnezeu că el este bun

Adevărata neprihănire

prin ținerea Legii, "*pentru ca orice gură să fie astupată, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu*" (Romani 3.19).

El a pedepsit cu moartea națiuni întregi pentru păcatul lor (Geneza 15.16; 18.20,21; 19.13,24,25), dar și neascultările din poporul Israel: un foc a ieșit dinaintea Domnului și a mistuit pe fiii lui Aaron (Leviticul 10.2), focul Domnului a mistuit o parte din marginea taberei (Numeri 11.1), Core Datan și Abiram au fost înghițiți de pământ împreună cu casele lor (Numeri 16.32,33), Domnul a trimis șerpi înfocați (Numeri 21.6), poporul a fost lovit cu urgie pentru închinare la idoli (Numeri 25.9), toată generația care a ieșit din Egipt a murit în pustiu, fără să intre în Canaan, cu excepția lui Iosua și Caleb (Numeri 14.21-24,29-34; Deuteronom 2.14,15), acest lucru dovedind prezența vinovăției. După intrarea în Canaan, au fost mai multe perioade când poporul nu a împlinit Legea, motiv pentru care Dumnezeu i-a îngăduit pe mâna unor popoare vrăjmașe (mesopotami, moabiți, canaaniți, madianiți, filistenii și amoniți), care îi asupreau până se întorceau de la idoli la Dumnezeu, la împlinirea Legii. Cea mai aspră pedeapsă pe care a primit-o poporul Israel a fost robia babiloniană, când Nebucadnețar a ucis pe tineri, pe bătrâni, a ars Casa lui Dumnezeu, a dărâmat zidurile Ierusalimului și a dus prinșii de război în Babilon, unde au fost robi șaptezeci de ani (2 Cronici

36.17-21).

Toate acestea s-au întâmplat pentru ca poporul să conștientizeze că plata pentru neîmplinirea poruncilor lui Dumnezeu este moartea, atât moartea fizică (Romani 5.12-14, 20,21a), cât și moartea veșnică, adică despărțire definitivă de Dumnezeu (Romani 6.23a, 7.9-13).

Omul a putut conștientiza, în acest fel, că este pe fundul unei gropi din care nu mai poate ieși, singura soluție fiind ca altcineva să se îndure de el. Asemenea poporului Israel care gemea datorită robiei egiptenilor (Exod 2.23-25) și a strigat după ajutor, au fost oameni în Israel care au fost copleșiți de starea lor de păcat (Psalmul 65.3) și au recunoscut că doar Dumnezeu, în bunătatea Lui, poate interveni să-i scoată din acest impas (Proverbe 20.7-9; Psalmul 61.2; 119.40).

David înțelege că doar printr-o recunoaștere și smerenie profundă (un duh zdrobit, o inima mâhnită), Dumnezeu poate fi îndurător cu el și nu îl va pedepsi potrivit cu fărădelegile lui (Psalmul 51.17,18; Psalmul 103.10). Același lucru l-au înțeles și Ezra, Neemia, Daniel (Ezra 8.8,9; Neemia 9.19, Daniel 9.8,9), că doar prin îndurarea lui Dumnezeu pot fi eliberați din robia babiloniană și pot beneficia de binecuvântările Lui. Lucrurile de care au beneficiat ei au fost, însă, foarte

Adevărata neprihănire

---

limitate, relația cu Dumnezeu rămânând distantă.

Cea mai mare problemă a omului era de fapt inima lui împietrită, care nu s-a rezolvat nici prin Legea dată, nici prin pedepse, nici prin slujbele de la Templu, dovedind astfel nevoia de o altă soluție.

Care este așadar soluția pe care Dumnezeu a adus-o, în îndurarea Lui, pentru om și inima lui împietrită?

5. Soluția lui Dumnezeu

Soluția lui Dumnezeu, făgăduită chiar din grădina Eden, este legată de o Persoană, născută din femeie (Geneza 3.15), dar în mod supranatural, prin zămislire de la Duhul Sfânt (Isaia 7.14, Matei 1.18,20; Luca 1.35). De-a lungul Vechiului Testament, au fost mai multe promisiuni cu privire la această Persoană, care avea să fie: un proroc asemenea lui Moise (Deuteronom 18.15), un păstor al poporului (Isaia 40.11,12; Ezechiel 34.23; Mica 5.2), întemeietor și împărat al unei noi împărății (Isaia 28.16; Geneza 49.10; Psalmul 132.11; 2 Samuel 7.12,13), care va domni veșnic. "*Duhul lui Dumnezeu se va odihni peste El*" (Isaia 11.2) și prin lucrarea Lui vor fi binecuvântate toate neamurile pământului: va aduce lumină și slavă peste pământul plin de necaz și moarte (Isaia 9.1,2), vindecare pentru cei cu inima zdrobită, eliberare pentru prinșii de război, mângâiere pentru cei întristați (Isaia 61.1,2), o pace fără sfârșit (Isaia 9.7), va face dreptate și judecată, va fi numit "*Domnul, neprihănirea noastră*" (Ieremia 23. 5,6).

Adevărata neprihănire

Isaia proroceste "*căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. El va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și-n veci de veci. Iată ce va face râvna Domnului oștirilor.*" - Isaia 9.6,7.

Această Persoană va pune omul într-o stare după voia lui Dumnezeu – o stare de neprihănire (Ieremia 33.15,16) – schimbând inima lui împietrită, "*ca să urmeze poruncile Mele, să păzească și să împlinească legile Mele*" (Ezechiel 11.19-20).

Starea de neprihănirea poate fi înțeleasă ca o haină nouă, curată, pe care Dumnezeu vrea să o dea oamenilor, ca ei să poată sta în prezența Lui, și este promisă în mai multe pasaje din Vechiul Testament. În Isaia 56.1, 46.13, 51.5 se vestește apropierea unei mântuiri și a unei neprihăniri a lui Dumnezeu prin "brațul Lui" (Isaia 59.15,16), prin Persoana promisă. Aceste promisiuni au fost făcute în timp ce El privea la starea decăzută și de neputință a poporului și, în îndurarea Lui, le promite o neprihănire pentru toți, pentru vecie (Isaia 60.21).

Promisiunea de neprihănire este legată și de promisiunea unui nou legământ, prin care poporul va primi iertare de păcate, o inimă nouă, un duh nou, ca să poată urma poruncile și să împlinească legile Lui (Ieremia 31.31-34, 32.38-40; Ezechiel 36.25-27, 11.19-21; Maleahi 3.1-4). Toate acestea vor fi posibile pentru că Persoana promisă va lua asupra Lui toată vinovăția omului, care n-a fost rezolvată niciodată, cu toate jertfele de ispășire poruncite în Lege - "*Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor*" (Isaia 53.11, Psalmul 130.8, Daniel 9.24. Isaia 32.13-17).

Neprihănirea promisă de Dumnezeu a avut o umbră și în Vechiul Testament, oameni ca Noe (Geneza 6.10), Avraam (Geneza 15.6), Lot (2 Petru 2.7,8), Fineas (Psalmul 106.31) care, încrezându-se în făgăduințele și caracterul lui Dumnezeu, au ascultat chiar în mijlocul unei lumi care le era împotriva și au căpătat trecere înaintea lui Dumnezeu, primind făgăduințe pământești (Evrei 11.33-38), dar au murit în credință, așteptând adevărata făgăduință, Persoana promisă (Evrei 11.13, 39, 40).

Dumnezeu promite și un mesager care urma să vină înaintea Lui pentru a-I pregăti calea (Marcu 1.2,3), care va "*întoarce inima părinților spre copii și a*

Adevărata neprihănire

---

copiilor spre părinții lor" (Maleahi 4.6), "ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El" (Luca 1.17). Această promisiune s-a împlinit prin Ioan Botezătorul, care a propovăduit oamenilor pocăința de păcate și a mărturisit despre "Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii", făcându-L astfel cunoscut (Ioan 1.29).

6. Viața și lucrarea aducătoare de neprihănire a Domnului Isus

"După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile" (Evrei 1.1,2).

Soluția lui Dumnezeu pentru răscumpărarea oamenilor a fost însuși Fiul Său, care a părăsit slava cerească și la *"împlinirea vremii"* (Galateni 4.4) s-a întrupat ca să locuiască printre oameni (Evrei 10.5-7, Ioan 1.1-4,14). Isus, Cuvântul care *"era la început cu Dumnezeu"*, S-a născut sub Lege (în perioada când activa Legea), tocmai ca să îplinească Legea pe care nimeni nu a reușit să o îplinească, trăind fără pată, fiind singurul care a împlinit-o în mod perfect. El *"era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor"* (Luca 2.52), *"nu săvârșise nici o nelegiuire și nu se găsisse nici un vicleșug în gura Lui"* (Isaia 53.9), *"în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat"* (Evrei 4.15, 2 Corinteni 5.21), a fost *"sfânt, nevinovat,*

Adevărata neprihănire

fără pată, despărțit de păcătoși" (Evrei 7.26). El a dovedit că este Fiul lui Dumnezeu atât prin viața trăită cât și prin puterea manifestată în semne, minuni și propovăduire.

Dumnezeirea Lui a fost mărturisită și de Ioan Botezătorul (Ioan 1.29-34; 3.28-34) dar și de Tatăl, care a mărturisit direct din cer "*Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!*" (Matei 3.17; 17.5).

În ce privește semnele și minunile, Domnul Isus Și-a arătat măreția în multe situații: a transformat apa în vin (Ioan 2.1-11), a înmulțit pâinile (Ioan 6.11-14), a controlat natura umblând pe mare, poruncind furtunii (Matei 14.22-33), peștilor (Luca 5.4-8, Ioan 21.5-7) și smochinului (Matei 21.18,19), a iertat păcatele și a vindecat slăbănogi (Marcu 2.3-12), a dat vedere unui orb din naștere (Ioan 9), a vindecat robul unui sutaș care I-a recunoscut autoritatea și puterea (Matei 8.5-13), a scos demoni (Matei 12.22-29) și a înviat morți (Marcu 5.35-43; Luca 7.11-17; Ioan 11.11,14, 40-45).

Însuși Domnul Isus îndeamnă pe cei doisprezece ucenici ai Lui și pe tot norodul să ia aminte la lucrările făcute de El, lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut (Ioan 15.24), și să creadă cele spuse de El cu privire la

Viața și lucrarea aducătoare de neprihănire a Domnului Isus

relația Lui cu Tatăl și dumnezeirea Lui (Ioan 10.30-38; 14.11).

"Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și, crezând, să aveți viața în Numele Lui" (Ioan 20.30,31).

Într-un moment de cumpănă din viața lui Ioan Botezătorul, Domnul Isus vorbește cu ucenicii lui și le spune: *"Duceți-va de spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți: orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățați, surzii aud, morții învie și săracilor li se propovăduiește Evanghelia"* (Matei 11.4,5), ca să confirme prin aceste lucrări că El este Mesia cel așteptat și să întărească astfel credința lui Ioan.

Domnul Isus aduce un mesaj de la Tatăl, și propovăduirea începe în Galileea cu Evanghelia – vestea bună a unei noi împărății – împreună cu principiile de trăire în această împărăție. Evanghelia se adresează tuturor oamenilor, dar doar cei care se pocăiesc recunoscându-și păcatul și neputința, și cred în soluția lui Dumnezeu, pot intra în această împărăție (Marcu 1.14,15).

Întrucât problema omului este împietrirea și

Adevărata neprihănire

neputința, mesajul Domnului Isus din "predica de pe munte" (Matei, cap. 5-7), începe cu amintirea păcatelor condamnate de Lege, dar și cu adevărata problemă din inima omului: gânduri, atitudini, motivații, sentimente, lucruri care, deși ignorate, sunt la fel de grave ca și păcatele, pentru că ele sunt de fapt rădăcina păcatului.

Când vorbește despre ucidere (Matei 5.21), El indică și condamnă rădăcina uciderii: mânia și disprețul față de semeni (Matei 5.22-25), motive pentru care omul nu este primit de Dumnezeu, oricâte jertfe ar aduce.

În cazul preacurviei, Domnul Isus arată că rădăcina este pofta și gândul murdar, care întinează tot trupul (Matei 5.27-30). El atrage atenția foarte serios asupra ușilor deschise înspre păcat, prin care se alimentează pofta rea și interzice despărțirea în căsătorie.

Legea spunea să nu faci promisiuni întărite de jurămintele mincinoase, ci să împlinești promisiunile făcute, dar Domnul Isus interzice jurământul de orice fel (Matei 5.34-37), cerând sinceritate și împlinirea oricărei promisiuni.

Legea porunca "Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte", pentru a-i învăța pe oameni dreptatea prin pedeapsă, limitând totodată dorința de răzbunare și

Viața și lucrarea aducătoare de neprihănire a Domnului Isus

pedeapsa mai mare decât fapta comisă (Exodul 21 și 22; Deuteronom 25.3). Domnul Isus condamnă dorința de a face dreptate izvorâtă din iubirea de sine, cerând suferirea răului, iubirea vrăjmașilor și urmarea exemplului desăvârșit al Tatălui (Matei 5.38-48).

Milostenia, rugăciunea și postul erau practici plăcute lui Dumnezeu, care, din dorința de slavă deșartă, au ajuns să fie făcute de ochii oamenilor (Matei 6.1). Domnul Isus cere ca aceste practici să fie făcute din dragoste pentru Tatăl, fără a căuta aprecierile oamenilor, spunând că, doar în felul acesta vom primi răsplătă de la Tatăl (Matei 6.2-6, 16-18).

Chiar dacă rugăciunea este făcută în ascuns, Domnul Isus condamnă rugăciunea izvorâtă din înțelepciunea omului sau cu o atitudine neiertătoare față de cei ce ne-au greșit, și cere o rugăciune sinceră, adresată unui Tată care le cunoaște pe toate și are autoritate peste toate (Matei 6.9,10). Dacă înțelegem corect autoritatea lui Dumnezeu, toate practicile noastre vor fi corecte: rugăciunea, milostenia, postul, dar și relațiile cu semenii, acordându-le iertare pentru a putea beneficia de iertarea Tatălui (Matei 6.14,15).

În viața poporului Israel, binecuvântările pământești (rodul pântecelui, rodul pământului, rodul turmelor, biruința asupra vrăjmașilor, ploaia la vreme)

Adevărata neprihănire

---

erau privite ca un semn al prezenței lui Dumnezeu între ei, dar după principiile noii împărății, vestită de Domnul Isus, adevăratele binecuvântări sunt interioare și adevăratele comori sunt cele strânse în cer, nu pe pământ (Matei 6.19-21). Domnul Isus condamnă încrederea în comorile pământești și îngrijorarea pentru cele necesare trupului și cere încredere în Dumnezeu ca într-un Tată iubitor, care poartă grijă de păsări, crini și cu atât mai mult de oameni. Atenția omului trebuie să fie îndreptată spre Dumnezeu, Împărăția Lui, neprihănirea Lui, și El se angajează că va purta grija de toate celelalte lucruri necesare vieții (Matei 6.25-33).

Domnul Isus acuză atitudinea de apărare a sinelui, acoperind greșelile personale printr-o judecată aspră față de semenii, judecând lucruri mărunte și trecând cu vederea pe cele mari. El arată obligația fiecăruia de a rezolva mai întâi problemele personale, ca apoi să poată fi de ajutor pentru slăbiciunile celorlalți (Matei 7.1-5).

Apropiindu-se de sfârșitul predicii de pe munte, Domnul Isus învață că toate resursele necesare pentru a trăi conform principiilor din noua Împărăție, se capătă prin smerenie, dependență manifestată prin rugăciune și încredere în Dumnezeu, lepădând încrederea în sine, mândrie, pretenții, merite (Matei 7.7-11).

Viața și lucrarea aducătoare de neprihănire a Domnului Isus

Domnul Isus arată că principiile Împărăției cerurilor sunt total diferite de cele pământești, spunând că, cine vrea să fie mare în împărăția Lui trebuie să fie slujitorul tuturor, cel mai de pe urmă dintre toți, luând exemplul de la El, nu ca în împărățiile pământești, unde cel mai mare doar poruncește cu stăpânire (Matei 20.25-28; Matei 18.4). În acest fel, Domnul Isus condamnă dorința omului de a se ridica mai presus de alții, pătrunsă în lume prin Lucifer, care a vrut să se ridice "*mai presus de stelele lui Dumnezeu*", să fie "*ca Cel Prea Înalt*" (Isaia 14.13,14).

Acest fel de viețuire din Împărăția cerurilor poate fi posibil doar având în inimi dragostea lui Dumnezeu (Romani 5.5), care ne face să iubim pe Dumnezeu, poruncile Lui și pe oameni (Ioan 14.15,23,24). Domnul Isus poruncește să ne iubim unii pe alții cum ne-a iubit El, cu o dragoste gata să-și dea viața (13.34; 15.12,13), pentru că din cauza egoismului, porunca Legii "*Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși*" (Luca 10.27) nu a putut fi împlinită. Astfel Domnul Isus condamnă inima împărțită, care nu împlinește întru totul poruncile și voia lui Dumnezeu, condamnă iubirea îndreptată spre sine și spre lucrurile pământești.

Domnul Isus vorbește despre învățătura Lui, ca

Adevărata neprihănire

despre o poartă strâmtă și o cale îngustă, pe care puțini o vor accepta, puțini vor aduce rod bun, și va rămâne în picioare în ziua încercării doar cel înțelept, care aude dar și împlinește cuvintele Lui (Matei 7.15-29). Astfel, Domnul Isus atrage atenția asupra pericolului de a respinge învățătura Lui, lăsându-ne influențați de mulțime, asupra pericolului de a falsifica rodul fără a deveni un pom bun și pericolului de a nu rămâne în ascultare deplină, pierzând intrarea în Împărăția veșnică a cerurilor (Matei 7.21, 2 Petru 1.11). Trăirea în Împărăție necesită profunzime în cunoaștere și împlinire; lucrarea fiecăruia va fi încercată și va rămâne în picioare doar dacă are temelia zidită pe stâncă, fără superficialitate, fără dorința de a cunoaște doar pentru alimentarea orgoliului, ci cu slujire în ascultare și curăție.

Prin învățătura Lui, Domnul Isus a condamnat lucrările rele ale lumii, atrăgându-Și ură și împotrivire din partea mulțimilor, în special din partea cărturarilor, fariseilor, preoților celor mai de seamă. A fost acuzat că scoate demoni cu ajutorul lui Beelzebul, domnul dracilor (Matei 12.24), că are drac, este nebun (Ioan 10.20,21), că este un păcătos (Ioan 9.24), că este samaritean, mândăcios, băutor de vin, prieten cu păcătoșii (Matei 11.19) și au vrut să-L omoare prin aruncare în prăpastie sau cu pietre (Luca 4.29, Ioan 8.59). În toate aceste situații, Domnul Isus a continuat

Viața și lucrarea aducătoare de neprihănire a Domnului Isus

să-i învețe, să le facă bine, ducând până la capăt lucrarea pentru care a fost trimis.

Pe lângă viața trăită fără păcat și propovăduirea principiilor împărăției, Domnul Isus a arătat lumii dragostea lui Dumnezeu față de oameni prin lucrările făcute, dar și dreptatea Lui prin atitudinea categorică împotriva păcatului (Ioan 5.14, 8.11, Matei 23.13-39), fiind un exemplu de viață după voia lui Dumnezeu pentru noi toți.

Trăirea potrivit exemplului Său este posibilă însă doar prin El, El pomenind câteva din lucrările pe care le va face pentru noi: El este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii (Ioan 1.29), El este Pâinea și Apa vieții, Lumina lumii, Păstorul cel Bun, Ușa oilor, Învierea și Viața, Calea, Adevărul și Viața, dar și adevărata Viță, arătând astfel că doar prin călăuzirea Lui și în strânsă dependență de El, Dumnezeu îl poate readuce pe om într-o stare după voia Lui, care a fost pierdută prin păcat.

Aceste atribute, pe care nu le găsim la oameni, sunt specifice doar Lui, confirmând astfel că El este Trimisul, Soluția lui Dumnezeu pentru problema omului: "*Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu*" (Matei 16.16).

Pentru ca Domnul Isus să poată face aceste

Adevărata neprihănire

lucrări pentru noi, atitudinea omului față de mânie, poftă rea, iubirea de sine, dorința după slavă de la oameni, dorința de a strânge comori pe pământ, judecată aspră, toate izvorâte din sinele lui, trebuie să fie una de îndepărtare categorică, numită de Domnul Isus "moarte", lepădare de sine (Ioan 12.25), pentru că omul prin sinele lui, care vrea să dețină controlul nu se poate supune principiilor împărăției. În acest fel, omul poate ajunge să împlinească într-un mod indirect Legea, care cere să facă aproapei binele pe care dorește ca alții să i-l facă lui (Matei 7.12).

După ce ucenicii Săi au înțeles cine este El, Domnul Isus le-a descoperit tot planul lui Dumnezeu cu privire la acest Hristos: *"că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învie"* (Matei 16.21).

Ucenicii Lui s-au întristat, dar El i-a îmbărbătat, promițând în locul Lui un alt Mângâietor, Duhul Sfânt, care va rămâne cu ei în veac (Ioan 14.16) și care îi va călăuzi în tot adevărul (Ioan 16.13). Făgăduința Duhului a fost făcută de Tatăl în Vechiul Testament prin proroci, și oferită lumii prin Domnul Isus, despre aceasta mărturisind și Ioan Botezătorul, când a zis că *"El este cel care botează cu Duhul Sfânt"* (Matei 3.11;

Viața și lucrarea aducătoare de neprihănire a Domnului Isus

Ioan 1.33).

Apropiindu-se de sfârșitul lucrării pe pământ, Domnul Isus sărbătorește Paștile împreună cu ucenicii Săi, prilej în care le vorbește despre trupul Lui care "se frânge pentru ei", și despre un nou legământ, făcut în sângele Lui, ca "preț de răscumpărare". Încredințează apoi ucenicii în paza Tatălui și iese împreună cu ei în Muntele Măslinilor, în grădina Ghetsimani. Ajuns aici, este cuprins de o întristare de moarte (Matei 26.38) și cere Tatălui, dacă este cu putință, să depărteze paharul pe care trebuie să-L bea, acceptând totuși voia Tatălui mai presus de voia Lui (Luca 22.42).

Deodată a venit o gloată de ostași și aprozi, în frunte cu Iuda, unul din ucenicii Lui, care au prins pe Isus și L-au legat (Ioan 18.12). Toți ucenicii L-au părăsit și au fugit (Marcu 14.50). Cei ce L-au arestat L-au dus la Ana, apoi la marele preot Caiafa, unde s-au înfățișat mulți martori mincinoși, preoții căutând o mărturie ca să-L poată omorî. Negăsind niciuna, Caiafa Îl acuză de hulă pentru mărturisirea că este Fiul lui Dumnezeu (Matei 26.63-65), și împreună cu ceilalți hotărăște să fie pedepsit cu moartea. Este apoi scuipat, palmuit, bătut cu pumnii și batjocorit în multe feluri, iar spre dimineață dus la Pilat, în odaia de judecată.

Petru Îl urmărește pe Domnul de departe, dar,

Adevărata neprihănire

plin de frică, se leapădă de El în curtea marelui preot, mărturisind că nu Îl cunoaște (Luca 22.54-62).

Deși a fost acuzat de preoții cei mai de seamă ca un făcător de rele, Pilat nu găsește nici o vină în El, Îl trimite la Irod, unde soldații lui își bat joc de El fără să-I fi găsit vreo vină (Luca 23.8-11,15), și este trimis din nou la Pilat. Pilat încearcă să-L scape, dând posibilitatea norodului să aleagă între eliberarea lui Isus și eliberarea lui Baraba, un tâlhar. Înduplecat de preoții cei mai de seamă, norodul cere eliberarea lui Baraba și răstignirea lui Isus. Pilat decide o pedeapsă prin bătaie cu nuiiele și Îl dă în mâinile ostașilor, care Îl îmbracă într-o haină stacojie, Îi pun o cunună de spini pe cap, o trestie în mână (Matei 27.27-30), făcând plecăciuni înaintea Lui. Pilat Îl arată apoi norodului (Ioan 19.5), încercând să-I dea drumul, dar norodul cere insistent răstignirea Lui. Pilat cedează când este acuzat că nu este prieten cu cezarul dacă eliberează pe cineva care se face pe sine împărat, și Isus este dat în mâinile lor ca să fie răstignit (Ioan 19.12).

În ciuda judecăților nedrepte, atât a marelui preot cât și a lui Pilat, Domnul Isus nu se apără, nu se dezvinovățește, nu acceptă compătimire din partea femeilor care Îl plângeau (Matei 26.63; 27.12-14; Luca 23.27-31), ci acceptă voia Tatălui, după cum S-a rugat.

Viața și lucrarea aducătoare de neprihănire a Domnului Isus

"Isus, ducându-Și crucea, a ajuns la locul zis al 'Căpățânii', care în evreiește se cheamă 'Golgota' " (Ioan 19.17). Acolo ostașii L-au răstignit între doi tâlhari, bătându-I cuie în mâini și în picioare. I-au dat să bea vin amestecat cu fiere (Matei 27.34) și oțet (Luca 23.36), au împărțit hainele Lui între ei trăgând la sorț și și-au bătut joc de El zicând: *"Dacă ești Tu Împăratul iudeilor, mântuiește-Te pe tine însuși!"* (Luca 23.37). Trecătorii, preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii și bătrânii, dar și unul dintre tâlhari, își băteau joc de El zicând: *"Pe alții i-a mântuit, și pe Sine însuși nu se poate mântui! Hristosul, Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, ca să vedem și să credem!"* (Marcu 15.31,32; Matei 27.41-43). În fața tuturor batjocurilor, Domnul Isus păstrează o atitudine de milă față de oameni și mijlocește la Tatăl pentru iertarea lor (Luca 23.34).

În miezul zilei, de la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea (orele 12 - 15), s-a făcut întuneric peste toată țara, timp în care Domnul Isus a fost părăsit și de Tatăl (Matei 27.45, 46). După aceste momente, Domnul Isus a strigat *"S-a isprăvit"* și *"Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul"*, apoi a plecat capul și a murit (Ioan 19.30). Evangheliștii menționează și alte evenimente deosebite, care au urmat după moartea Lui, cum ar fi *"perdeaua dinăuntru Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat,*

Adevărata neprihănire

---

stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat" (Matei 27.51). Sutașul împreună cu ostașii care L-au răstignit, când au văzut cele întâmplare, s-au înfricoșat foarte tare și au zis: "Cu adevărat, Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!" (Matei 27.54).

Moartea Lui a fost confirmată și prin faptul că atunci când L-a lovit ostașul cu sulița în coastă, din trupul Lui a curs sânge și apă (Ioan 19.33,34; Marcu 15.45).

Pentru că urma ziua Sabatului, Iosif din Arimateea împreună cu Nicodim au cerut trupul Domnului Isus de la Pilat, L-au înmiresmat cu o sută de litri de smirnă și aloe (Ioan 19.38-40), L-au pus într-un mormânt nou, săpat în stâncă, și au prăvălit o piatră mare la ușa mormântului (Matei 27.50). La insistența preoților și fariseilor, Pilat le oferă o strajă pentru a păzi mormântul, care a fost pecetluit, până a treia zi, ca nu cumva să-I fie furat trupul de ucenici (Matei 27.64).

Deși aceste evenimente păreau o biruință a preoților și fariseilor, evangheliștii menționează în repetate rânduri că ele s-au întâmplat după cum a fost prorocit. Este scris despre trădare de către unul din ucenicii Lui pentru treizeci de arginți (Matei 26.23,24 și Ioan 13.18 cf. Psalmul 41.9; Matei 27.9 cf. Zaharia

Viața și lucrarea aducătoare de neprihănire a Domnului Isus

11.13), prinderea de către dușmani, batjocuri, suferințe (Matei 26.54-56 cf. Isaia 50.6), împărțirea hainelor (Ioan 19.24 cf. Psalmul 22.18), setea Lui (Ioan 19.28 cf. Psalmul 69.21) oasele Lui nesfârâmate (Ioan 19.36 cf. Psalmul 34.20; Ioan 19.37 cf. Psalmul 22.16, Zaharia 12.10).

O prorocie deosebită cu privire la suferințele și moartea Domnului Isus o găsim în capitolul 53 din cartea lui Isaia, unde prorocul Îl vede cu sute de ani înainte ca o Persoană slabă, fără strălucire, disprețuit și părăsit de oameni, obișnuit cu suferința (Isaia 53.3), străpuns, zdrobit, pedepsit, pus în numărul celor fărădelege (deși fără vină) (Isaia 53.9,12), fără să se împotrivească, ci dându-Se pe Sine însuși la moarte (Isaia 53.7,8).

În ascultarea Sa până la moarte, Domnul Isus a îndurat suferințe sufletești și trupești incomparabile cu orice suferințe omenești. Moartea Lui este specială pentru că a fost deplin conștient de secunda când va muri (Matei 27.50; Luca 23.46; Ioan 19.30) și chiar a fost un act al propriei Sale puteri și voințe, potrivit cu ce a spus mai înainte despre viața Sa: "*Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși*" (Ioan 10.18).

***

Adevărata neprihănire

În prima zi a săptămânii, s-a făcut un mare cutremur de pământ, un înger cu înfățișarea ca fulgerul și îmbrăcăminte albă ca zăpada s-a coborât din cer și a prăvălit piatra de la ușa mormântului. Străjerii care păzeau, au tremurat de frica lui și au rămas ca niște morți (Matei 27.4). Femeile care au fost de față la îngropare, au pregătit miresme și au venit dis-de-diminează la mormânt, dar au găsit piatra prăvălită și în mormântul gol un înger care le-a zis: "*Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat.*" (Luca 24.5,6). Cuprinse de frică și bucurie, ele aleargă la ucenici să le dea de veste (Matei 28.8). Ucenicii nu le cred, dar Petru și Ioan aleargă la mormânt să se convingă (Ioan 20.4-8). Ucenicii se întorc, dar Maria Magdalena rămâne la mormânt și este prima care se întâlnește cu Isus înviat și vorbește cu El, după care se duce și vestește ucenicilor acest lucru. În aceeași seară, pe când erau adunați toți într-un loc și cu ușile închise, Domnul Isus a apărut în mijlocul lor, le-a zis "Pace vouă!" și le-a arătat mâinile și coasta Sa, iar ucenicii s-au bucurat.

Timp de patruzeci de zile, Domnul Isus s-a arătat de mai multe ori ucenicilor săi: la doi ucenici care mergeau spre Emaus (Luca 24.13), ucenicilor când erau împreună și cu Toma, la Marea Tiberiadei și la peste cinci sute de frați deodată. În aceste întâlniri, Domnul vorbește cu ucenicii lucruri privitoare la Împărăția lui

Viața și lucrarea aducătoare de neprihănire a Domnului Isus

Dumnezeu (Fapte 1.3), îi dă lui Petru porunca să pască mielușei, oițele și oile Lui, dar și tuturor ucenicilor mandatul: "*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh*", asigurându-i de prezența și puterea Lui "*în toate zilele, până la sfârșitul veacului*" (Matei 28.18-20).

În ultima lor întâlnire, Domnul Isus a poruncit ucenicilor să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, adică Duhul Sfânt, ca să aibă puterea necesară pentru a fi martori ai Lui în Ierusalim, Iudeea, Samaria și până la marginile pământului. După ce a spus aceste lucruri, Domnul S-a înălțat la cer și un nor L-a ascuns de privirile lor. Evanghelistul Marcu ne vorbește despre așezarea Lui la dreapta Tatălui (Marcu 16.19), iar Luca despre promisiunea revenirii Lui, în același fel în care S-a înălțat la cer (Fapte 1.11).

7. Coborârea Duhului Sfânt

După aproximativ zece zile, timp în care ei "*stăruiau cu un cuget în rugăciuni și cereri*" (Fapte 1.14), în ziua Cincizecimii, se împlinește făgăduința Tatălui, vestită de proroci și amintită de Domnul Isus.

Prorocul Isaia vorbește despre o revărsare a Duhului, asemenea unor ape peste un pământ însetat, care vor schimba pustiul în pământ roditor (Isaia 32.15; 44.3). Prorocul Ezechiel continuă promisiunea despre Duhul care va fi pus în inimile noastre, ca să avem viață (Ezechiel 37.14) și prin El să urmăm legile și să împlinim poruncile Domnului (Ezechiel 36.26,27). În cartea lui Ioel se vorbește despre Duhul turnat peste orice făptură așa încât "*fii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii*" (Ioel 2.28,29).

Domnul Isus a spus în propovăduirea Lui că Tatăl va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer (Luca 11.13) și din inima lor vor curge râuri de apă vie, această promisiune fiind disponibilă pentru toți cei ce cred în El (Ioan 7.37-39). Acest Duh, pe care Domnul Isus L-a

Adevărata neprihănire

numit Mângâietorul, Duhul adevărului, urma să continue lucrarea începută de El, fiind asemenea unui tată pentru ucenicii rămași singuri după înălțarea Lui, învățându-i toate lucrurile de care au nevoie și aducându-le aminte propovăduirea Lui (Ioan 14.17,18,26,27). Lucrarea Lui era și să dovedească oamenii vinovați pentru necredința în Domnul Isus, pentru neprihănirea lor falsă și pentru judecata lor greșită în ce privește persoana și lucrarea Lui (Ioan 16.8-11). Duhul va călăuzi, va descoperi lucruri viitoare, prin tot ce va face Îl va proslăvi pe Domnul Isus și va aduce pentru cei ce cred în El o bucurie deplină (Ioan 16.13,14,20,24).

Această revărsare a Duhului, care a umplut pe toți cei din camera de sus, s-a auzit ca vâjâitul unui vânt puternic și a fost văzută ca niște limbi de foc, așezându-se câte una pe fiecare din ei. Umplerea ucenicilor s-a manifestat prin vorbire în alte limbi, îndrăzneală, înțelepciune în vorbire, înțelegere mai clară a Scripturilor (Fapte 2.1-21).

Prezența Duhului a transformat viața ucenicilor, dar și a celor aproape trei mii care au crezut în Domnul Isus la predica lui Petru, transformare observată prin stăruință în "*învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni*", frică de Domnul, dezlipire de tot ce este pământesc, preocupare

pentru nevoile altora, viață evlavioasă, inimă curată, laudă adresată lui Dumnezeu, purtare plăcută înaintea întregului norod (Fapte 2.41-47).

Chiar dacă autoritățile s-au ridicat împotriva lor pentru că propovăduiau pe Isus, arestând pe Petru și Ioan apoi pe toți ucenicii, omorând cu pietre pe Ștefan și cu sabia pe Iacov, prigonind Biserica, totuși Duhul Sfânt le-a dat putere să primească toate acestea, bucurându-se că suferă pentru Numele Domnului (Fapte 4.1-3; 5.41; 7.58; 8.1,3; 12.1,2).

Duhul lucra prin ei cu mare putere pentru mântuirea oamenilor, întărind mărturia ucenicilor despre înviere prin semne și minuni (Faptele Apostolilor 3.1-11; 5.14-16; 6.8; 9.33-42; 14.9-11; 19.11; 28.8) și călăuzindu-i în lucrarea de propovăduire a Evangheliei (Fapte 6.10; 8.4,5,12, 26,35, 40; 10.13-20; 11.19-20; 13.4; 16.6-10).

Evanghelia se răspândea tot mai mult în Ierusalim (Faptele Apostolilor 6.7), apoi în Samaria prin propovăduirea lui Filip și a apostolilor (Faptele Apostolilor 8.5,25), ajunge la Neamuri prin Petru în casa lui Corneliu (Fapte 10), apoi până la marginile pământului prin Pavel și toți cei care au stat la îndemâna Duhului (Romani 15.18-19; Coloseni 1.23).

Mesajul Evangheliei Îl are în centru pe Domnul

Adevărata neprihănire

Isus, răstignit de oameni, dar înviat de Dumnezeu, făcut Domn și Mântuitor, ca să dea oamenilor pocăința și iertarea păcatelor prin credința în El (Fapte 5.31).

Transformarea reală din viața apostolilor în ce privește caracterul și slujirea lor, începând din ziua Cincizecimii, este dovada începutului noului legământ dintre Dumnezeu și oameni prin mijlocirea Domnului Isus: au fost împăcați cu Tatăl, au primit intrare slobodă în Locul Preasfânt, au primit o inimă nouă în care locuiește Duhul, nădejde și relații noi, posibilitatea de a "domni în viață". Toate acestea au fost pregătite de Dumnezeu nu doar pentru ei, ci pentru toți cei ce vor crede și se vor pocăi.

8. Ce aduce pocăința și credința în Domnul Isus?

Așa cum a fost explicat deja, singura soluție pentru ca omul să scape de vinovăția lui și să se împace cu Tatăl, este pocăința și credința în Domnul Isus. Omul nu poate sta înaintea lui Dumnezeu prin el însuși, prin faptele lui sau împlinind Legea prin puterea lui, ci doar recunoscând starea lui de păcat și apelând la soluția lui Dumnezeu. Prin credința în Domnul Isus, omul primește iertare de păcate, răscumpărare, starea de neprihănire și viață nouă prin Duhul Sfânt.

Pentru a primi neprihănirea, omul trebuie să înțeleagă câteva lucruri cu privire la starea în care se află.

Unul dintre ele este datoria de a plăti cu moartea pentru vinovăția unui trecut trăit în neascultare. Pavel spune în Romani 6.23 că plata păcatului este moartea, lucru spus și lui Adam: "*În ziua în care veți mânca din el veți muri negreșit*". Această moarte este cu referire la moartea spirituală, adică pierderea relației cu

Adevărata neprihănire

Dumnezeu, moartea fizică - dovada incontestabilă a păcatului din lume - și moartea veșnică - "*iazul de foc și pucioasă care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui*" (Matei 25.41).

Un alt lucru este neputința în care se află din cauza stării lui împietrite, robită de păcat. Dumnezeu a dat omului Legea ca să trăiască prin împlinirea ei, dar s-a dovedit că nimeni nu o poate ține într-un mod complet, ba chiar păcatul, folosindu-se de Lege, a stârnit mai multe poftă în om și a pus mai mult stăpânire pe el, ducându-l și mai departe de Dumnezeu (Romani 7.7-13), într-o stare de blestem.

Următorul lucru este faptul că jertfele nu au fost și nu vor fi niciodată suficiente pentru rezolvarea vinovăției. În Lege erau prevăzute, pe lângă porunci, jertfe care trebuiau aduse la Templu pentru fiecare călcare de Lege. Deși poporul Israel a adus aceste jertfe, vinovăția a rămas, pentru că era "*cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele*" (Evrei 10.4) și nu au dus pe om la desăvârșirea cerută de cugetul lui – nu a primit o iertare deplină, ci doar o îndurare limitată a lui Dumnezeu care oprea revărsarea mâniei Lui. Lipsa iertării depline se datora faptului că prețul sângelui era insuficient, iar preoții care aduceau jertfele – mijlocitorii dintre popor și Dumnezeu – erau și ei sub robia păcatului.

Ce aduce pocăința și credința în Domnul Isus?

Biblia spune că moartea Domnului Isus este singura jertfă de ispășire acceptată de Dumnezeu, care L-a rânduit pe El, ca prin credința în sângele Lui, să primim iertare de păcate (Romani 3.25; Coloseni 1.14). Spre deosebire de ceilalți preoți, Domnul Isus nu a avut nevoie să aducă jertfe pentru păcatele Sale, pentru că a fost sfânt, nevinovat, fără pată, și S-a adus jertfă pe Sine odată pentru totdeauna, pentru păcatele oamenilor (Evrei 7.26,27).

Potrivit Legii, "*aproape totul se curăța cu sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare*" (Evrei 9.22), dar întrucât sângele animalelor și preoția lui Aaron nu au putut aduce iertare, Dumnezeu a pregătit o jertfă mai bună și un Mare Preot desăvârșit – Fiul Său.

Petru arată în Faptele Apostolilor că nimeni nu a putut fi iertat prin Legea lui Moise, dar este iertat de toată vina trecutului prin pocăință și credință în Domnul Isus (Fapte 2.38; 10.43; 13.38,39).

Astfel dar, omului trebuie să-i pară rău pentru vinovăția trăirii în nesupunere și vrăjmășie față de Dumnezeu, să recunoască datoria față de El și imposibilitatea de a o plăti în vreun fel cu jertfe (timp, bani, sau orice fel de slujbe) dar și neputința de a împlini toate poruncile. Trebuie să urască vechiul fel de viață, să-și dorească o viață nouă și să creadă că doar

Adevărata neprihănire

prin jertfa de ispășire a Domnului Isus poate primi iertare și un început nou.

Prin jertfa Lui ispășitoare, suntem absolviți de vina păcatului, primim eliberare în cuget de condamnarea datorată păcatelor (Evrei 9.12-14) și suntem scăpați de pedeapsa care ni se cuvenea (Isaia 53.4,5).

Dar nu doar iertare. Omul este socotit neprihănit, pus într-o relație nouă cu Dumnezeu, și acest lucru "*prin răscumpărarea care este în Hristos Isus*" (Romani 3.24).

Răscumpărarea include plata datoriei, dar și scoaterea noastră de sub puterea Satanei și mutarea în Împărăția lui Dumnezeu.

Omul nu poate trăi o viață nouă, chiar dacă își dorește lucrul acesta din toată inima, atât timp cât este rob într-o lume a păcatului, ci, chiar dacă este iertat, are nevoie să fie eliberat și mutat în noua împărăție.

Datorită neascultării, omul a pierdut relația cu Dumnezeu și a ajuns, împotriva voinței lui, în captivitatea diavolului de care a ascultat, a păcatului, a morții (Romani 6.16). Răscumpărarea aceasta este atât de scumpă, încât nimeni nu a putut acoperi plata aceasta, ea fiind posibilă doar prin sângele scump al

Ce aduce pocăința și credința în Domnul Isus?

Domnului Isus, Mielul fără cusur și fără prihană (1 Petru 1.19). Biblia vorbește despre această răscumpărare ca de o întoarcere din întuneric la lumină (Fapte 26.18), o smulgere din acest veac rău (Galateni 1.4), o izbăvire de sub puterea întunericului și o strămutare în "*împărăția Fiului dragostei Lui*" (Coloseni 1.13).

Această răscumpărare ne schimbă statutul din copii ai diavolului (Ioan 8.44) în fii ai Împărăției, iar Dumnezeu dezleagă toate legăturile noastre cu lumea veche într-un mod progresiv, până la o răscumpărare completă, cea a trupului nostru. Suntem răscumpești din "*abaterile făcute sub legământul dintâi*" (Evrei 9.15), din felul deșert de viață (1 Petru 1.18), din orice fărâdelege (Tit 2.14), pentru o viață în ascultare de Dumnezeu.

Odată ce problema trecutului a fost rezolvată prin pocăință și credință în Domnul Isus, Dumnezeu nu doar iartă, ci este Acela care ne răscumpește, ne transferă în împărăția Lui și ne "socotește neprihăniți".

Neprihănirea poate fi înțeleasă ca o sentință a lui Dumnezeu, rostită asupra omului în urma unei judecăți drepte. Această sentință de nevinovăție este rostită pentru că omul își recunoaște vinovăția și neputința și apelează la soluția lui Dumnezeu, prin pocăință și

Adevărata neprihănire

credință. Omul a fost îndreptățit în ce privește acuzația reală ce plana asupra lui în urma călcării poruncilor lui Dumnezeu, acuzație menționată în Coloseni 2.14: "*A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce*".

Această sentință de nevinovăție nu este o schimbare imediată și completă a caracterului, ci o haină albă cu care suntem îmbrăcați (Zaharia 3.3-5). Există totuși o schimbare profundă: schimbarea minții, observată prin atitudine diferită față de păcat, dorințe noi și sete după sfințenia lui Dumnezeu.

Această neprihănire, care nu este primită prin faptele bune ale omului care încearcă să țină Legea, aduce o răscumpărare și din blestemul Legii, sub care am intrat din cauză că nu am putut ține în totul Legea. Blestemul este pentru că orice călcare de Lege atrage mânia lui Dumnezeu și pedeapsă. Pavel ne spune că toți care se bizuie pe faptele Legii sunt sub blestem, potrivit cuvântului rostit de Domnul prin prorocul Ieremia: "*Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii ca să le facă*" (Galateni 3.10; Ieremia 11.3,4). Domnul Isus S-a făcut blestem pentru noi, luând păcatele noastre asupra Lui și acceptând să moară răstignit pe lemn în locul nostru – pedeapsa cuvenită nouă a căzut peste El – ca prin credința în

Ce aduce pocăința și credința în Domnul Isus?

jertfa Lui să fim izbăviți de pedeapsă și socotiți neprihăniți (Isaia 53.5,6; Romani 5.6; 2 Corinteni 5.21; Galateni 1.4; 1 Petru 2.24; 3.18).

"Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului. Dar acum s-a arătat o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, fără lege - despre ea mărturisesc Legea și Prorocii - și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu." (Romani 3.20-25).

9. Beneficiile neprihănirii

Relația dintre om și Dumnezeu se schimbă în mod radical odată cu primirea neprihănirii, care aduce beneficii noi în această relație, neprihănirea fiind doar începutul unei lucrări complexe pe care Dumnezeu vrea să o facă pentru om și în om.

Primul dintre ele este pacea cu Dumnezeu. Din cauza neascultării și a păcatului, omul și L-a făcut dușman pe Dumnezeu, ieșind de sub autoritatea Lui; Coloseni 3.6 - "*din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării*" (Osea 12.2, Ieremia 2.35, Romani 1.18). Fără autoritatea lui Dumnezeu asupra lui, omul caută să împlinească dorințele firii lui pământești (Romani 8.7), se face prieten cu lumea (Iacov 4.4,5) și ajunge să iubească răul, păcatul (Psalmul 11.5,6), care este în contrar cu dorințele lui Dumnezeu pentru om. Așadar, omul vrăjmaș cu Dumnezeu datorită gândurilor și faptelor lui rele, aflat sub mânia Lui, poate fi împăcat cu El prin pocăință și credință în sângele lui Isus, singura plată acceptată pentru a fi îndepărtată nelegiuirea noastră

Adevărata neprihănire

(Coloseni 1.20; 2 Corinteni 5.18,19). Păcatele, vinovăția au adus omului tulburare, neliniște, o povară care îl apasă neîncetat, dar prin primirea neprihănirii, toate acestea sunt îndepărtate și primește odihnă interioară.

"Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru, Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu." (Romani 5.1,2).

***

Acum se împlinește prorocia lui Ezechiel 36.25-27 - *"Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățați; vă voi curăța de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri. Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele, și să păziți și să împliniți legile Mele"*.

Prin credință și pocăință primim iertare de păcate, dar și o inimă nouă, în care Dumnezeu pune viață din El, adică Duhul Său (Coloseni 2.13). Această transformare este numită de Domnul Isus "naștere din nou", din apă și din Duh, fiind obligatorie pentru a intra

în Împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3.5).

Prin această "naștere din nou" Dumnezeu dă omului o natură nouă pentru că principala problemă a omului este firea lui pământească, natura afectată și robită de păcat, din cauza ei omul fiind în imposibilitatea de a relaționa cu Dumnezeu și de a păzi poruncile Lui. În această fire, ne spune Pavel în Romani 7.18, "*nu locuiește nimic bun*", poftele ei "*se războiesc cu sufletul*" (1 Petru 2.11), este în vrăjmășie cu Dumnezeu, și "*umblarea după lucrurile firii pământești este moarte*" (Romani 8.6,7). Această fire este, de fapt, trupul nostru, robit de o lege a păcatului și a morții (Romani 8.23), care "*nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună*", fiind în totală contradicție cu dorințele Duhului (Galateni 5.17). Cea mai mare capcană și dezamăgire este atunci când omul vrea să facă binele prin firea lui pământească, nerecunoscând robia păcatului și neputința. Toate faptele care lui i se par bune, vor duce tot la moarte, ca și cele pe care le consideră rele. Toate sunt rele pentru că nu sunt făcute dintr-o inimă curată și în supunere față de Dumnezeu, ci au la bază o motivație greșită, care alimentează mândria din firea omului. Profetul Isaia spune că: "*Toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită*" (Isaia 64.6).

Adevărata neprihănire

Prin nașterea din nou, prin puterea vieții noi, omul are control asupra mădulelor lui, pentru că Hristos l-a izbăvit de robia legii păcatului și a morții, aducând "*legea Duhului de viață*" (Romani 8.2), prin care firea pământească cu poftele și patimile ei poate fi răstignită (Galateni 5.24).

Nașterea din nou este intervenția supranaturală a lui Dumnezeu în viața omului, prin care este scoasă inima de piatră (încăpățânată) a omului și înlocuită cu o inimă nouă. Această lucrare este începută în om de Duhul Sfânt, care îl dovedește păcătos (Ioan 16.8), îl ajută să înțeleagă și să primească Cuvântul (1 Petru 1.23) și îl conduce spre pocăință față de Dumnezeu și credința în Isus Hristos.

Biblia compară nașterea din nou cu o dezbrăcare și o îmbrăcare, adică o dezbrăcare de trecut, de sine, de "*trupul poftelor firii noastre pământești*" (Coloseni 2.11), și o îmbrăcare cu Hristos - "*cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi*" (2 Corinteni 5.17b, Galateni 3.27).

Biblia vorbește și despre o moarte și îngropare a omului, urmate de o înviere la o viață nouă. Domnul Isus a renunțat la voia Lui și a murit pentru păcatele noastre, dar a fost înviat de Dumnezeu la o viață în care păcatul și moartea nu mai au nici o putere asupra Lui

(Romani 6.9; 1 Petru 4.1). Nouă ni se cere să ne facem una cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, murind față de tot ce este păcat, și după cum Hristos a înviat din morți, tot așa și noi vom fi înviați, prin credința în puterea lui Dumnezeu, la o viață nouă, trăită pentru El (Romani 6.4,5,10; Efeseni 2.1-6, Coloseni 2.12,13).

Această moarte începe cu o hotărâre puternică a omului de a se separa definitiv de tot ce este păcat, și doar în urma ei, Dumnezeu, prin Duhul, ne dă putere pentru a trăi o viață nouă.

Murind împreună cu Hristos față de lume, față de sine, față de păcatul în care trăiam altădată, suntem izbăviți de robia păcatului sub care eram; el nu mai are nici o putere asupra noastră (Romani 6.6; Efeseni 2.1-6; Tit 3.3-7).

Înțelegând valoarea morții și învierii Domnului Isus, prin care am devenit o făptură nouă, conștientizăm și faptul că suntem datori să trăim pentru Cel care Și-a dat viața Lui ca preț de răscumpărare pentru viața noastră (2 Corinteni 5.15). Valoarea morții și învierii vine din faptul că, pentru această înnoire a omului, a fost plătit un preț imens (1 Petru 1.19), care arată bunătatea lui Dumnezeu și dragostea Lui de oameni (Tit 3.4). Doar cunoscând și primind această căldură a

Adevărata neprihănire

dragostei în inima noastră, vom răspunde și noi cu dragoste, renunțând la a mai trăi pentru noi înșine (Romani 14.7,8; 1 Ioan 4.8,10,19). De fapt, datorită prețului plătit, nici nu mai suntem ai noștri, ci trupul nostru "*este templul Duhului Sfânt care locuiește în noi și pe care l-am primit de la Dumnezeu*" (1 Corinteni 6.19). În acest fel, Dumnezeu vine să locuiască în noi prin Duhul Său, pentru a continua lucrarea de mântuire începută în noi, descoperindu-ne tot mai mult din dragostea și voia Lui.

***

Orice creștin adevărat, născut din nou, poate beneficia de lucrarea Duhului în mod asemănător ucenicilor, o lucrare atât interioară cât și exterioară (Fapte 2.39).

În primul rând, prezența Duhului în noi este garanția unui statut nou în relația noastră cu Tatăl ceresc, statutul de fiu; am fost înfiați în familia Lui, suntem frați cu Domnul Isus și moștenitori ai făgăduințelor împreună cu sfinții. Duhul ne însuflețește, ne călăuzește spre un comportament duhovnicesc, potrivit cu acest statut, și construiește în noi chipul Tatălui, rodind în noi dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare a poftelor (Galateni

5.22). Tot Duhul ne descoperă taine ale lui Dumnezeu, pe care le pot înțelege doar creștinii duhovnicești, taine pregătite pentru noi înainte de veșnicii și ascunse în Domnul Isus (1 Corinteni 2.9-12). Aceste taine sunt cu privire la frumusețea lui Dumnezeu, căi prin care noi ne putem apropia de El, viziune în ce privește voia Lui pentru mine și pentru Biserică, dar și lucruri cu privire la viitorul lumii, toate fiind ascunse în Cuvânt și în Hristos: "*El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare...*" (1 Corinteni 1.29).

Scopul lui Dumnezeu este ca, prin smerenie și ascultare de Duhul, să devenim "o locuință" în care Hristos să locuiască cu plăcere. Este nevoie și de credință, pentru că Duhul vrea să ne poarte pe drumuri noi, uneori neînțelese. Prin credință putem renunța la tot ce împiedică relația cu Hristos, înțelegând că întotdeauna vom primi în schimb ceva mai bun (Efeseni 3.16,17; Coloseni 1.26,27; 2.2,3). Umblarea în ascultare zilnică, păstrează nădejdea unei răscumpărări finale și complete (Romani 8.23,24; Efeseni 1.13,14; 4.30).

În al doilea rând, Duhul face prin noi și o lucrare pentru mântuirea și zidirea sufletească a altora. Resursele pe care le-a pus Dumnezeu în noi prin Duhul, sunt pentru binele nostru veșnic, dar aceste "*râuri de*

Adevărata neprihănire

apă vie" (Ioan 7.38) vor adăpa și pe alții. Această lucrare exterioară este de fapt, porunca Domnului Isus, care a zis "*Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit.*" – poruncă care poate fi împlinită numai prin puterea Duhului (Luca 24.47-49; Fapte 1.8), în funcție de măsura de credință și chemarea fiecăruia (Romani 12.6-8). Duhul îi folosește pe oameni după cum voiește, prin felurite daruri: să vorbească despre înțelepciune, despre tainele adânci ale adevărului, prin dar de credință, dar de tămăduire, prin puterea de a face minuni, dar de prorocie, de deosebire a duhurilor, felurite limbi și tălmăcirea lor (1 Corinteni 12.4-11).

Toate acestea sunt beneficii ale vieții noi, pentru că Duhul este viață (Ioan 6.63; 2 Corinteni 3.5,6).

***

Un alt beneficiu al noului statut este "*intrarea slobodă în Locul Preasfânt*" (Evrei 10.19,20). În Vechiul Testament, Locul Preasfânt era cea parte a Cortului unde se găsea chivotul legământului, care conținea un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron și tablele legământului. Aici era locul plin de prezența lui Dumnezeu, locul de unde vorbea El, în care nimeni nu avea drept să intre, afară de marele preot, care intra o

dată pe an, cu sânge, "*pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele din neștiință ale norodului*" (Evrei 9.7). Ispășirea care se făcea avea un caracter limitat, oprind doar mânia lui Dumnezeu și nu erau pedepsiți așa cum meritau. Dumnezeu Și-a dorit ca toți oamenii să aibă intrare slobodă în prezența Sa, dar lucrul acesta nu a fost posibil până nu a intrat mai întâi Domnul Isus cu sângele Său în Locul Preasfânt al cortului din ceruri, să facă ispășire pentru vina noastră și în acest fel, să ne deschidă drumul spre Sfânta Sfintelor (Evrei 6.19,20; Evrei 9.11).

Jertfirea Domnului Isus aduce tuturor posibilitatea de a deveni preoți (1 Petru 2.9) care pot intra în Locul Preasfânt (Evrei 10.19-22). Spre deosebire de celelalte jertfe, jertfa Domnului Isus aduce o curățare deplină a cugetului, datorită Lui ca Mare Preot desăvârșit, care a adus o jertfă desăvârșită, și prin ea suntem socotiți neprihăniți și putem intra "slobozi" în locul Preasfânt ca preoți ai lui Dumnezeu.

Scopul pentru care intra Aaron în Locul Preasfânt era să facă tămâierea. Tămâia, care degaja un miros plăcut și fum, era un simbol pentru o închinare plăcută a poporului, ridicându-se și acoperind capacul ispășirii (Leviticul 16.13).

Arderea de tămâie, de altfel, era și o practică

Adevărata neprihănire

zilnică, necurmată. În fiecare zi, se punea tămâie pe altarul tămâierii, ca să ardă necurmat înaintea Domnului, din neam în neam (Exod 30.7-9), lucru făcut și de Zaharia, 1500 de ani mai târziu (Luca 1.10). Tămâia de pe altarul tămâierii simboliza o legătură necurmată a lui Dumnezeu cu poporul. Așa cum tămâia se înălța la cer, tot așa se înălțau și rugăciunile norodului, care erau aduse prin Marele Preot și ceilalți preoți, puși deoparte de Dumnezeu și sfințiți prin jertfele care se aduceau mai întâi pentru ei și pentru casa lor.

Dreptul de a intra nestingheriți în Locul Preasfânt, ne oferă posibilitatea de a veni cu rugăciunile noastre înaintea lui Dumnezeu, fără mijlocirea oamenilor, însă doar prin Domnul Isus, care este Mare Preot în veac (Evrei 4.14-16; Apocalipsa 8.4; Psalmul 141.2).

"Astfel, dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său, și, fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățate de un cuget rău și cu trupul spălat cu o apă curată" - Evrei 10.19-22.

Accesul în prezența Tatălui ne este mijlocit de Duhul, care ne învață, ne mustră, ne călăuzește, ca să ne pregătească inimile și mintea, conform cu adevărul cerut de Tatăl (Efeseni 2.18).

***

Un alt beneficiu al vieții noi este nădejdea. Pavel vorbește în Efeseni 2.12 că "*neamurile*" trăiau fără nădejde, pentru că erau depărtate de Dumnezeu, fără Hristos, fără drepturi ca poporul Israel, fără făgăduința unui salvator. Chiar dacă poporul Israel se bucura de privilegiile unui popor ales de Dumnezeu, având slavă, legăminte, Legea, slujbele de la Templu, făgăduințele, patriarhii, totuși nădejdea lor era limitată, urmând să fie împlinită și continuată în Hristos, Răscumpărătorul promis părinților lor (Fapte 26.6,7; Isaia 59.20).

Dar despre ce nădejde este vorba? Din cauza păcatului, omul este fără perspectivă în fața morții (Iov 27.8), depărtat de Dumnezeu, cu o datorie imposibil de plătit (Psalmul 49.8,9; Coloseni 2.14; Matei 18.24,25), cu o inimă "*nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea*" (Ieremia 17.9), condamnat la o moarte veșnică. Totuși, în acest întuneric, Dumnezeu aduce o promisiune de viață, că nu suntem pierduți pentru totdeauna, și prin Hristos ni se dă nădejdea unei vieți veșnice (Tit 1.2), prin iertarea vinei, transformarea

Adevărata neprihănire

inimii și apropiere de Dumnezeu cu încredere (Efeseni 1.7; 3.12). Prin credință și pocăință intrăm într-o stare binecuvântată, în care ne bucurăm de nădejdea ce o primim, nădejde care crește prin biruințele pe care le avem pe această cale nouă (Romani 5.1-4), și care este "*o ancoră a sufletului*", o puternică îmbărbătare (Evrei 6.19-20), de care avem nevoie până la învierea din morți, răscumpărarea finală (Romani 8.23-25).

Neprihănirea pe care o primim în dar aduce nădejde în inimile noastre, dar ea trebuie păstrată prin ascultare și o strânsă colaborare cu Duhul (Galateni 5.5; Romani 5.13), cu Domnul Isus (Coloseni 1.27; 1 Timotei 1.1), cu Tatăl (1 Timotei 4.10; 1 Timotei 5.5), potrivit cu adevărul Evangheliei (Coloseni 1.23). Știm că într-o zi vom fi ca Domnul Isus în caracter, vom beneficia de slava Lui, iar nădejdea aceasta ne responsabilizează la o trăire în curăție (Ioan 3.2,3) și cu o inimă hotărâtă (Evrei 3.6), plini de încredere în credincioșia lui Dumnezeu, care a făcut făgăduințele (Evrei 10.23).

Această nădejde nu poate proveni din încredere în lucrurile materiale, firești, precum bogății (1 Timotei 6.17), relații (Ieremia 17.5), sănătate, inteligență, pentru că ele sunt trecătoare, nestatornice; nădejdea este legată de "*lucrurile care nu se văd*" – resurse cerești interioare – pentru că doar ele sunt veșnice

(2 Corinteni 4.16-18; Efeseni 4.4,5).

***

Un alt beneficiu care vine din primirea neprihănirii și înțelegerea prețului plătit, este binecuvântarea unor relații noi, de pace și părtășie între oameni. Păcatul ne-a îndepărtat de Dumnezeu, dar și unii de alții, datorită sinelui, care cere să fie înălțat, manifestându-se prin invidie, răutate, clevetire, certuri, dușmăanii, mâinii, îngâmfwări, neînțelegeri, dezbinări. În Hristos este înlăturată cauza acestei vrăjrnășii – iubirea de sine, izvorâtă dintr-o inimă rea – fiind înlăturate toate răutățile provenite din diferențe sociale și religioase: *"nu mai este nici iudeu, nici grec, nu mai este nici rob, nici slobod, nu mai este nici parte bărbătească nici parte femeiască, fiindcă toți sunt una în Hristos Isus"* (Galateni 3.28; Coloseni 3.11; Romani 10.12; 1 Corinteni 12.13).

Toți cei ce cred în Domnul Isus, sunt ca mădularele dintr-un trup, unde toate sunt de folos unele altora prin supunere față de Capul trupului, care este Hristos (Romani 12.4,5; 1 Corinteni 12.27; Coloseni 1.18). Mădularele sunt chemate să *"nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine"*, potrivit cu locul atribuit de Dumnezeu fiecăruia (Romani 12.3,16; 1 Corinteni

12.18,24).

Noua comunitate de credincioși este asemănată și cu o casă zidită pe o temelie puternică, care este Hristos (Isaia 28.16), unde toți suntem ca niște pietre vii (1 Petru 2.5), zidite împreună, o clădire bine încheată, ca să fie un Templu sfânt în care Dumnezeu să-Și arate slava (Efeseni 2.20-22; Evrei 3.6). Această imagine ne responsabilizează la o relație strânsă cu Domnul Isus (El fiind Piatra care susține clădirea), dar și cu ceilalți credincioși.

Imaginea casei nu este doar a unei clădiri, ci și a unei familii, în care toți suntem fii ai lui Dumnezeu, frați cu Domnul Isus și frați unul cu altul, datorită înfierii pe care am căpătat-o prin răscumpărare (Galateni 4.5-6). Ca în orice familie, există diferențe de creștere: prunci, copilași, tineri, părinți, iar principala preocupare a celor mari este creșterea celor mici, cu o dragoste frățească (1 Ioan 2.12-14; 1 Corinteni 3.1; 1 Petru 2.2; Romani 12.10).

Această comunitate întemeiată de Domnul Isus, alcătuită din totalitatea celor care, prin pocăință și credință, primesc dreptul de a face parte din ea, și care sunt preocupați de părtășie cu Dumnezeu și unii cu alții, este numită de Hristos "*Biserica Mea, pe care porțile Locuinței morților nu o vor birui*" (Matei 16.18).

Neprihănirea primită în dar aduce relații noi, de părtășie, pentru toți cei care L-au primit pe Hristos, dar cerința Domnului Isus este să iubim pe toți oamenii, chiar și pe cei care Îl resping. Chiar dacă în Vechiul Testament era dată porunca "*Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău*" (Matei 5.43), Domnul Isus spune "*Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc*" (Matei 5.44). Scopul acestei porunci este ca cei necredincioși să vadă bunătatea lui Dumnezeu manifestată prin noi și astfel să fie smulși din acest veac rău (Galateni 1.4) și câștigați pentru Dumnezeu (1 Petru 2.9,12; 3.1). Cei care fac parte din Biserică, sunt chemați să fie pentru lume sare, lumină și ca o cetate așezată pe un munte, trăind în pace cu toți oamenii (Romani 12.18) și răspândind "*o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea pierzării*" (2 Corinteni 2.15).

***

Domnul Isus Și-a dat trupul să fie frânt, astfel plătind prețul care a dus la împăcarea noastră cu Dumnezeu și strămutarea în noua Împărăție, fiind răscumpărați din gândurile și faptele noastre rele (Coloseni 1.21; Tit 3.3-5) și primind o minte și o inimă nouă, care fac posibilă o trăire în dragoste.

Adevărata neprihănire

Înțelegerea corectă a neprihănirii și privirea îndreptată spre dragostea lui Dumnezeu pentru noi duce la o lepădare de sine, la răstignirea firii pământești, la o smerenie sinceră și la un răspuns cu dragoste, îndreptat spre Dumnezeu și semenii (1 Ioan 4.19).

Dragostea mea pentru Dumnezeu nu poate fi separată de dragostea pentru frați, pentru că toți suntem născuți din același Tată și "*cine iubește pe Dumnezeu iubește și pe fratele său*" (1 Ioan 3.16; 4.10,11,21; 5.1).

Dragostea pentru frați este o dovadă că noi am trecut din moarte la viață (1 Ioan 3.14), dar printr-o relație corectă cu Domnul Isus, bazată pe păzirea poruncilor Lui, această dragoste ajunge desăvârșită, influențând tot ce facem (1 Corinteni 16.14; 1 Petru 1.22; 1 Ioan 2.3-5; 1 Ioan 4.17,18).

Dragostea nu este ceva ce noi putem produce, ea este o resursă divină, este dragostea lui Dumnezeu, "*turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat*" (Romani 5.5). Ea ne este oferită prin părtășie cu Dumnezeu și în măsura în care Îl cunoaștem, pentru a fi oferită tuturor (Ioan 17.26). Domnul Isus ne-a arătat, într-un mod practic, dragostea desăvârșită, și în calitate de Împărat al noii împărății, a poruncit să ne iubim unii pe alții cum ne-a iubit El (Ioan 13.34; 15.12).

Noi am fost împăcați cu Dumnezeu prin iertarea care ne-a fost oferită și suntem chemați să ne împăcăm și noi unii cu alții, oferind iertare sinceră celor ce ne-au greșit (Efeseni 1.7; Romani 5.16). De ce să iert pe cei ce mi-au greșit? Pentru că Hristos mi-a iertat mie o datorie mult mai mare. Iertându-mă, mi-a deschis inima, a deschis o cale spre fratele meu, să-l pot ierta din toată inima (Efeseni 4.32; Coloseni 3.13b; Matei 18.21-35). Nu doar pe frați, ci, privind la exemplul Domnului Isus, care, în cele mai grele suferințe, a mijlocit pentru cei care L-au pironit pe cruce zicând "*Tată, iartă-i, căci nu știi ce fac*" (Luca 23.34), suntem și noi chemați să avem o atitudine de milă și dorință de iertare față de toți oamenii (Matei 5.7; Iacov 2.13). Comportându-ne astfel, manifestăm caracterul Lui și rămânem în părtășie cu El, păstrând iertarea inițială și beneficiind în continuare de iertare pentru greșelile noastre (Matei 6.12,14,15).

Relațiile noi sunt caracterizate de un comportament asemenea Domnului Isus, care curge dintr-o inimă plină de "*îndurare, bunătate, smerenie, îndelungă răbdare*" (Coloseni 3.12), fără minciună, vicleșuguri, hoții, cuvinte stricate, mânie, amărăciune, iuțeață, strigare, clevetire și orice fel de răutate (Efeseni 4.25-31; 1 Tesaloniceni 4.6). Apostolul Petru sfătuiește pe prezbiteri (sau bătrâni) să păstorească "turma lui Dumnezeu" cu lepădare de sine și făcându-se pildă

Adevărata neprihănire

turmei asemenea "Păstorului cel mare" (1 Petru 5.1-4). Domnul Isus ne-a dat un exemplu perfect de slujire, spălând până și picioarele ucenicilor (Ioan 13.15), și ne-a învățat că "*oricine vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi să fie robul tuturor. Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți*" (Marcu 10.43.44, 45; Matei 20.25-28). Pavel îndeamnă, de altfel, pe toți creștinii la un comportament asemenea Domnului Isus, lipsit de egoism, și în smerenie "*fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși*" și "*să se uite nu la faloasele lui ci și la faloasele altora*" (Filipeni 2.3,4).

Și tinerii sunt sfătuiți să fie supuși celor bătrâni, ca nu cumva din lipsă de maturitate și cunoaștere a Domnului, să strice relațiile și să se abată de la calea dreaptă, de altfel cerința Bibliei fiind ca "*toți în legăturile voastre să fiți împodobiți cu smerenie*" (1 Petru 5.5).

Aceste legături au fost rânduite de Dumnezeu, ca prin ele, să ne slujim unii altora în dragoste în vederea zidirii sufletești a Bisericii, prin învățătură și sfătuire, cuvinte de îmbărbătare și mângâiere, fapte bune, îndreptare și muștrare (2 Timotei 3.16,17; Romani 12.7,8; Coloseni 3.16; 1 Corinteni 14.3; Efeseni 4.11-15). Dumnezeu a pregătit toate resursele

pentru creșterea sufletească a noastră, a Bisericii, dar dacă cineva neglijează învățătura și persistă într-un comportament greșit, ca un tată iubitor El ne mustră, ne pedepsește "*pentru binele nostru, ca să ne facă părtași sfințeniei Lui*" (Evrei 12.6, 10b; Apocalipsa 3.19). Dumnezeu ne poate muștra și pedepsi fie în mod direct, fie prin celelalte mădulare, potrivit cu autoritatea și rânduiala stabilită de Dumnezeu în Biserică. Pavel poruncește lui Tit și Timotei prin Duhul, să învețe și să sfătuiască potrivit cu adevărul, dar să și mustre cu toată blândețea și, dacă este nevoie, chiar cu asprime (2 Timotei 4.2; 1 Timotei 5.1,2; Tit 1.13; 2.15). Biblia poruncește chiar o pedeapsă sub formă de izolare (prin ruperea legăturilor, îndepărtare, excludere) pentru cei care trăiesc în neorânduială și nu-și îndreaptă viața chiar în urma avertismentelor (2 Tesaloniceni 3.6,14,15; 1 Corinteni 5.9-13; Matei 18.17; Romani 16.17). Chiar și apostolul Pavel a muștrat, a vorbit cu îndrăzneală (Romani 15.15; 2 Corinteni 13.10; Romani 2.1-29), potrivit cu autoritatea primită de la Dumnezeu. Avem și exemplul Domnului Isus, care a muștrat cărturarii și fariseii fățarnici (Matei 23.1-39), pe Petru pentru neveghere (Matei 16.23), pe ucenici pentru necredință și inima lor împietrită (Matei 8.26; Marcu 8.17), pe negustorii din Templu (Matei 21.12,13; Ioan 2.14-16), dar și pe Marele Preot, care L-a lovit pe nedrept (Ioan 18.19-23). Muștrarea și pedeapsa trebuie

Adevărata neprihănire

să aibă ca motivație recuperarea celui căzut în neascultare, în cursa diavolului, dar să fie făcută cu atenție, cu înțelepciune, pentru a nu cădea și noi în această cursă (2 Corinteni 2.4; 7.9; Matei 18.15-17; Galateni 6.1,2; 1Timotei 5.20; Iacov 5.19,20; Iuda 22,23).

Datorită diferențelor de maturitate din noua familie (Biserica), Dumnezeu cere celor tari să fie îngăduitori cu cei slabi și să le ofere timp și învățătură în vederea creșterii (Coloseni 3.13a, Romani 14.1,19; 15.1-7; Efeseni 4.2; Ioan 21.15-17). Diferența de maturitate este dată de nivelul de cunoaștere al Domnului Isus prin Scripturi și prin relația personală. Pavel vorbește despre diferențe la nivel de cuget, încredințări diferite cu privire la anumite lucruri, neesențiale. De exemplu "*unul crede că poate să mănânce de toate, pe când altul, care este slab, nu mănâncă decât verdețuri*" sau "*unul socotește o zi mai presus decât alta, pentru altul toate zilele sunt la fel*" (Romani 14.3,5). Pavel ne recomandă să nu ne disprețuim, să nu ne judecăm și să ne ferim de orice lucru care poate fi pentru cel slab un prilej de cădere, de păcătuire sau de slăbire (Romani 14.3,10,21), acceptând că și cel tare și cel slab sunt ai lui Hristos și trăiesc pentru El (Romani 4.6-8; 1 Corinteni 8.4-13). Adevărata dragoste va ține cont totdeauna de cugetul celui slab, îl va îngădui, urmărind unitatea în lucrurile

înțelese la fel și căutând lumină la Dumnezeu pentru lucrurile înțelese diferit (Filipeni 3.15,16; 1 Ioan 2.10; Romani 14.15). Atât cel tare cât și cel slab, au obligația să nu-și întineze cugetul trecând peste încredințarea lor, pentru că *"tot ce nu vine din încredințare este păcat"* (Romani 14.23), iar păcatul aduce o osândire din partea cugetului, care ne face să pierdem îndrăzneala la Dumnezeu (1 Ioan 3.21).

Primind neprihănirea, suntem eliberați de orice robie a păcatului și suntem chemați să folosim această slobozenie pentru a trăi în ascultare de Dumnezeu și a ne sluji unii altora în dragoste, *"căci toată Legea se cuprinde într-o singură poruncă: 'Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși' "* (Galateni 5.13,14; Ioan 8.31,32,47).

Prin neprihănire, primim resurse superioare firii în ce privește viața și evlavia, resurse care se ridică deasupra ispitelor, îngrijorărilor, gândurilor "pentru a domni în viață", având posibilitatea de a trăi o viață de calitate, plăcută lui Dumnezeu, care ne împlinește și pe noi, dar în măsura în care ne dăm toate silințele să unim *"cu credința fapta, cu fapta cunoștința, cu cunoștința înfrânarea, cu înfrânarea răbdarea, cu răbdarea evlavia, cu evlavia dragostea de frați, cu dragostea de frați iubirea de oameni"* (2 Petru 1.3-7; Romani 5.17).

10. Neprihănirea prin Lege versus neprihănirea prin credință

Biblia vorbește despre două neprihăniri pe care un om ar putea să le aibă față de Dumnezeu:

- O neprihănire personală, ce era câștigată de omul care ar fi împlinit toate poruncile Legii (Romani 10.5; Galateni 3.12). Din cauza firii pământești, robită de păcat, nimeni nu a ajuns însă la neprihănirea cerută de Dumnezeu prin păzirea, ținerea Legii (Romani 8.2,3; 9.31). Legea nu și-a atins ținta de a-l schimba pe om, și de a-l face plăcut lui Dumnezeu, dar a continuat cu arătarea păcatului, dovedirea neputinței omului și îndrumarea lui spre soluția lui Dumnezeu (Romani 3.20; 7.7; Galateni 3.19,24).
- O neprihănire a lui Dumnezeu, atribuită omului, fără să țină cont de faptele lui, ci doar de inima smerită și încrederea în jertfa desăvârșită a Domnului Isus.

Adevărata neprihănire

Din cauza păcatului, omul este apăsător în cuget, se simte vrednic de pedeapsă, înțelegând mânia lui Dumnezeu și pierderea binecuvântărilor promise celor ce împlinesc Legea. Omul care caută să scape de orice condamnare, vrea să fie pe placul lui Dumnezeu căutând să împlinescă Legea, dar ajunge la o răscruce de drumuri, în care:

- Renunță la dorința de a fi pe placul lui Dumnezeu și se întoarce în păcat, în robia păcatului, pentru că Legea îi cere să renunțe la unele lucruri pe care le iubește, dar omul alege să le păstreze. Un exemplu potrivit este poporul Israel, care a primit Legea și s-a angajat prin legământ să o împlinescă, dar au fost situații când s-a împotrivit Legii și prorocilor trimiși de Dumnezeu, a ales calea neascultării, grăbindu-se să-și strice faptele (Neemia 9.26-29; Ieremia 7.23,24; Ieremia 44.16,17; Ezechiel 20.11-13,21; Țefania 3.7). Chiar Domnul Isus condamnă pe cei ce au iubit mai mult întunericul și faptele lor rele, respingând lumina (Ioan 3.19-21). Apostolul Pavel vorbește despre oameni care au o cunoaștere despre Dumnezeu și prezența Legii în ei (Romani 2.15), dar totuși s-au împotrivit Lui; nu L-au proslăvit, nu I-au mulțumit, s-au dat la gândiri deșarte, au

Neprihănirea prin Lege, versus neprihănirea prin credință

schimbat în minciună adevărul, au preferat să asculte de nelegiuire, și astfel s-au făcut vinovați de călcarea Legii (Romani 1.19-32).

- Auzind de cerințele morale ale lui Dumnezeu date prin Lege, omul încearcă să le împlinească și să dobândească în acest fel, prin eforturi proprii, o neprihănire. Ea însă nu poate fi niciodată cea acceptată de Dumnezeu, întrucât este doar exterioară, și cel mult poate să aducă slavă, aprecieri, confirmare de la oameni. Această neprihănire o putem vedea clar tot la poporul Israel, care a primit Legea și a promis lui Dumnezeu că o va împlini, dar au călcat-o în repetate rânduri și totuși au afișat față de oameni o postură de oameni sfinți, fără să-și recunoască adevărata stare de neascultare (Fapte 23.3; Romani 9.31-33; Romani 10.2,3). În perioada Domnului Isus, erau cărturari și farisei ce învățau pe alții Legea, pretinzând că ei o împlinesc, dar au fost muștrați aspru pentru fățarnicia și fărădelegile lor. Se mândreau cu neprihănirea lor exterioară și nu voiau să se smerească, recunoscând nevoia de milă și iertare pentru starea lor de păcat (Matei 23.1-35; Luca 18.9-14). Omul se poate lăuda așadar, cu o neprihănire câștigată prin ținerea Legii, prin

Adevărata neprihănire

faptele lui, dar aceasta nu îi rezolvă vinovăția trecutului și nici starea lui interioară decăzută.

- Omul se smerește și recunoaște neputința de a fi pe placul lui Dumnezeu, și caută soluția la Dumnezeu, neprihănirea primită în dar, prin pocăință și credință în Domnul Isus. Primirea neprihănirii începe cu recunoașterea stării de păcat, părere de rău pentru toate împotrivirile și neascultările de Dumnezeu, dorința de schimbare și renunțare la stilul vechi de viață. Omul înțelege că pentru vina păcatului, care are ca pedeapsă moartea veșnică, nu poate da nimic în schimb, nu poate nici el și nici altcineva plăti pentru vină, și singura soluție este acceptarea plății prin sângele Domnului Isus (Romani 3.21-25; Psalmul 49.7,8; 1 Petru 1.18,19). Prin acceptarea Evangheliei, omul primește darul credinței, ca să creadă din toată inima că Isus este Fiul lui Dumnezeu, și că sângele Lui este plată suficientă și unică pentru vina păcatului, și dacă se pocăiește sincer, este socotit neprihănit, este îmbrăcat cu neprihănirea Domnului Isus (Romani 3.22,28; 10.10; Fapte 8.37; 10.43; 16.30-32; 26.18). Pavel accentuează că primirea neprihănirii se face doar prin credință și nu prin fapte (Romani 3.28; Fapte 2.8,9; Galateni 2.16),

Neprihănirea prin Lege, versus neprihănirea prin credință

dând exemplu pe Avraam și pe David. Avraam a crezut fĂgăduința lui Dumnezeu și astfel a fost socotit neprihănit, iar David a crezut că doar prin mila și îndurarea lui Dumnezeu primește iertare. Avraam a înțeles că prin puterea lui și faptele lui nu se califică pentru a putea căpăta fĂgăduința, și s-a încrezut în bunătatea și credincioșia lui Dumnezeu, ceea ce i s-a socotit ca o stare de neprihănire (Romani 4.1-5). David a înțeles că păcatul lui este atât de grav, încât nu poate căpăta iertarea prin jertfe (Psalmul 51.16), ci doar încrezându-se în mila lui Dumnezeu, care nu ține în seamă păcatul dacă omul se recunoaște și se pocăiește sincer (Psalmul 32.1-5; 51.17; Romani 4.6.8). Tot astfel și Pavel, amintește de neprihănirea lui prin Lege și multe lucruri cu care ar putea să se laude, dar când a înțeles neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință, a socotit ca o pierdere lucrurile care pentru el erau câștiguri; neprihănirea pe care o putea câștiga prin Lege, prin faptele lui, nu valora nimic față de neprihănirea căpătată prin credință (Galateni 2.16; Filipeni 3.4-9). Doar prin această neprihănire, Dumnezeu ne învrednicește pentru a face parte din Biserica Lui și pentru a avea parte de moștenirea veșnică împreună cu toți sfinții, cu condiția să rămănem

Adevărata neprihănire

în această stare de har prin credință și ascultare (Coloseni 1.9-12).

Ca urmare, nimeni nu poate câștiga adevărata neprihănire, ci ne este atribuită doar prin har, fără plată, doar crezând în "*Cel ce socotește pe păcătos neprihănit*" (Romani 4.5; Romani 3.24). Har e tot ceea ce face Dumnezeu din dragoste pentru noi păcătoșii, fără niciun merit, ci doar pe baza meritelor Domnului Isus (Ioan 1.17; Romani 5.15,21; Efeseni 2.8,9; 1 Ioan 4.9,10).

Potrivit cu Romani 11.6, în ce privește primirea neprihănirii, harul și faptele se exclud reciproc; adică, dacă cineva ar putea primi neprihănirea prin faptele lui, n-ar mai avea nevoie de darul lui Dumnezeu prin har, nici să se smerească, să se pocăiască, să se recunoască, și astfel privește ca inutilă lucrarea și jertfa Domnului Isus. Tot astfel, cine se supune și primește neprihănirea dată în dar, recunoaște prin aceasta că toate faptele lui bune nu îl califică în fața lui Dumnezeu, harul a anulat faptele. Din cauza păcatului, omul se naște cu încredere în sine, în abilitățile lui, și este ispitit să câștige neprihănirea prin faptele lui bune, pentru că ele sunt o pricină de laudă în fața oamenilor, îi alimentează mândria și poate ajunge chiar să se laude și înaintea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1.29; Luca 18.9-14). Ispita aceasta apare și la cei care au fost socotiți neprihăniți

Neprihănirea prin Lege, versus neprihănirea prin credință

prin har, pentru că ei rămân în firea pământească, și dacă ea nu este răstignită, poate oricând să întoarcă pe creștin de la încrederea în Dumnezeu la încrederea în sine (Galateni 3.3; 4.10; Coloseni 2.16,17,21,22,23).

De-a lungul istoriei, chiar și până în prezent, au fost și sunt mulți care s-au numit creștini și totuși au o cale a lor proprie, o religie bazată pe faptele lor bune, pe o închinare inventată de ei, preoți și temple impunătoare prin care se amăgesc, crezând că au o neprihănire, dar în realitate ignoră adevărata neprihănire, oferită în dar de Isus Hristos prin pocăință și credință în El. Încrederea oamenilor în religia lor nu le aduce niciodată desăvârșirea cerută de cugetul lor, bucurie, împlinire, ei alergând mereu spre un vârf la care nu pot ajunge niciodată.

"Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi" - Romani 5.8. "Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit împăcarea" (Romani 5.11).

11. Rămânerea în neprihănirea primită prin credință

În vechiul legământ, omul de sub Lege, a luptat pentru un statut la care nu a ajuns niciodată, pe când în noul legământ, cel care se smerește și crede, primește în dar statutul de neprihănit (starea după voia lui Dumnezeu) (Psalmul 24.5; Ieremia 33.16), dar este obligat să se deprindă să trăiască conform noului statut. *"Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire este neprihănit cum El însuși este neprihănit."* (1 Ioan 3.7).

Omul care înțelege și crede ce a făcut Domnul Isus, și primește neprihănirea, trebuie să înțeleagă, în primul rând, că îi datorează Lui viața toată ca recunoștință: *"Și el a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei"* (2 Corinteni 5.15). Recunoștință înseamnă iubire cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată puterea și cu tot cugetul (Luca 10.27), dedicare arătată prin ascultare de poruncile Lui (Ioan 14.15; 1 Ioan 2.4; 2 Petru 1.5), renunțare la dorințele

Adevărata neprihănire

păcătoase ale firii și ale lumii (1 Ioan 2.15-17) – predând mădularele noastre lui Dumnezeu (Romani 6.13) – și slujirea semenilor după modelul Domnului Isus (Ioan 13.15,16, 34,35).

Statutul de neprihănit ne oferă harul să intrăm într-o relație nouă cu Dumnezeu, care este izvorul resurselor necesare pentru ducerea mântuirii până la capăt, trăirea vieții noi. Acest drum înseamnă să cunoșc și să accept tot adevărul despre Domnul Isus, lucrarea și învățătura Lui, apoi creștere în asemănare cu El, pentru a trăi o viață complet nouă, viață care dovedește că suntem neprihăniți (Romani 5.1,2; 6.4; Efeseni 2.13; 1 Ioan 1.1-7).

Este posibil ca unii să pretindă că sunt neprihăniți, indiferent de felul în care trăiesc în viața practică. Un exemplu în acest sens sunt gnosticii din timpul apostolilor, care se considerau născuți din nou din Dumnezeu, ceea ce le oferea perfecțiune în duh, chiar dacă se complăceau în păcat. Pentru a combate această erezie, apostolul Ioan pune în relație directă viața practică cu starea de neprihănire, spunând că "*cine păcătuiește este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început*" (1 Ioan 3.8-10; 1 Ioan 2.29).

Domnul Isus nu a fost perfect doar în duh, ci și în trup, dovedind prin biruință asupra poftelor și

Rămânerea în neprihănirea primită prin credință

ispitelor, viața și puterea prin Duhul de la Tatăl, spulberând ideea că nu se poate trăi fără păcat în trup omenesc. "*El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug*" (1 Petru 2.22). Din acest motiv ni se cere și nouă, celor care suntem în Isus, să trăim o viață asemenea Lui (1 Ioan 2.6). Domnul Isus a avut o biruință constantă și deplină asupra păcatului, dar, în ce ne privește pe noi, știm că vom fi ca El doar când se va arăta El în slavă, și cine are nădejdea aceasta se curăță azi de orice întinăciune a cărnii și a duhului (2 Corinteni 7.1), printr-o biruință progresivă, după cum El este curat (1 Ioan 3.2-7). Așadar, rămânerea în neprihănire este strâns legată de o atitudine categorică față de păcat – prin recunoaștere, pocăință și renunțare la el, pentru a deveni tot mai mult ca Domnul Isus – păstrând pentru tot restul vieții starea de smerenie și credința prin care am primit neprihănirea (Evrei 1.9).

12. Sfințirea ca rod al neprihănirii

Procesul acesta continuu de renunțare la păcat și creștere în asemănare cu Hristos se numește "sfințire", iar sfințirea dovedește viața lui Dumnezeu din noi și ne garantează viața veșnică.

"Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit viața veșnică" (Romani 6.22).

Sfințirea este o poruncă, un proces obligatoriu pentru toți cei ce au primit neprihănirea și au pășit pe calea aceasta (1 Tesaloniceni 4.3; Evrei 12.14; 1 Petru 1.15,16). Ea este o continuare a lucrării de transformare începută de Dumnezeu în noi la nașterea din nou.

Prima imagine a procesului de sfințire, prezentată de Pavel în Coloseni 3.9,10, este cea a dezbrăcării de omul cel vechi și a îmbrăcării în omul cel nou, *"care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut"*. Este necesară dezbrăcarea de omul cel vechi pentru că, chiar dacă nu mai suntem robi păcatului, totuși trăim în firea pământească afectată de

Adevărata neprihănire

păcat, supusă deșertăciunii, care are încă poftă, dorințe, planuri, gânduri, ce nu se potrivesc cu noul statut de copii ai lui Dumnezeu, primit la nașterea din nou.

Dezbrăcarea se face prin răstignirea acestor poftă rele și lepădare de tot ce e lumesc, pentru a face loc tot mai mult în mintea și inima noastră Duhului, care ne îmbracă în Domnul Isus (Efeseni 4.22-32; Coloseni 3.8-14; 2 Corinteni 4.2). Și Petru îndeamnă pe cei ce au fost născuți din nou să urmărească curățirea sufletelor, pentru a avea o dragoste de frați neprefăcută (1 Petru 1.22-25; 2.1-3).

A doua imagine, care o completează pe cea a dezbrăcării de omul vechi și îmbrăcării în omul nou, este imaginea morții și învierii împreună cu Domnul Isus, cu scopul de a trăi o viață nouă (Romani 6.5), într-un mod asemănător cu nașterea din nou, dar cu referire la "*orice întinăciune a cărnii și a duhului*" (2 Corinteni 7.1), care este îndepărtată printr-o "moarte" și o "înviere".

Acest lucru nu este pomenit doar de Pavel, ci este ceea ce Domnul Isus a spus și a trăit cât a fost pe pământ. Este foarte cunoscută moartea lui fizică, dar ea este doar o culminare a felului în care a trăit. "*El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a*

dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce" (Filipeni 2.6-8). Mai mult decât moartea Sa prin răstignire, această cruce a fost pentru El o trăire zilnică de renunțare la voia Lui pentru voia Tatălui (Ioan 4.34; 5.30; 6.38). Toată viața Lui a fost caracterizată de o atitudine de ascultare față de Tatăl observată prin supunere față de părinții săi (Luca 2.51), punerea vocii Tatălui mai presus de nevoile Lui fizice (Matei 4.2-4; Ioan 4.34), prin tot ce a făcut și a vorbit (Ioan 5.19; 12.49,50; 14.10) nu a căutat câștig personal, ci doar să-L proslăvească pe Tatăl (Matei 4.5-7; Ioan 5.41; 7.18; 8.50,54). Chiar dacă a avut împotrivire din partea celor apropiați, a fraților și a mamei Lui (Ioan 7.3-6; 3.21,31-35), împotrivire din partea cărturarilor și a fariseilor (Ioan 5.16-19; 7.20), El a rămas credincios vocii Tatălui, răbdând suferințele provocate de batjocurile lor.

Pe lângă acestea, El a vorbit despre un punct culminant, "*că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor, că are să fie omorât și că a treia zi are să învie"*. El a fost ispitit prin Petru să renunțe la voia Tatălui de a merge la cruce, dar l-a muștrat aspru (Matei 16.22,23), S-a luptat cu ispita de a nu bea paharul suferinței și

Adevărata neprihănire

---

despărțirii de Tatăl, dar a biruit alegând să se facă nu voia Lui, ci voia Tatălui (Matei 26.37-42). Rămânerea în voia Tatălui a fost posibilă doar printr-o "moarte" față de tot ceea ce putea fi o piedică, în acest fel păstrând relația cu Tatăl și dobândind în final o înviere plină de slavă (Efeseni 1.19-21; Filipeni 2.9-11).

El a propovăduit despre o lepădare de sine, supunere, ascultare, cruce, răstignire, moarte, care trebuie să facă parte din viața urmașilor Lui. Domnul Isus a cerut celor care voiau să fie ucenicii Lui, să se lepede de sine (Luca 9.23), adică să renunțe la a-și mai conduce singuri viața și să se supună în totul autorității și cuvintelor Lui (Ioan 8.47; 10.27; 12.48,49; 14.15), printr-o "răstignire" a firii pământești cu ambițiile, planurile, talentele și dorința ei de înălțare, fiind nevoie de moarte față de orice piedică în a-L urma (Matei 10.39; Marcu 8.34). Oricine vrea să fie ucenic, trebuie să socotească interesele Împărăției cerești mai presus chiar și de nevoile lui materiale, care îi vor fi asigurate de Dumnezeu (Matei 6.33), și să fie gata să renunțe până și la legăturile familiale cele mai apropiate (tată, mamă, nevastă, copii, frate, soră) pentru a-L urma pe El (Luca 14.26,27). În ce privește relațiile cu ceilalți ucenici, este nevoie de această răstignire pentru a putea sluji celorlalți cu smerenie, asemenea Domnului Isus (Matei 18.34; Marcu 9.35; Marcu 10.15; Ioan 13.15,16).

Domnul Isus a promis celor care vor "muri" față de tot ce ar putea fi o piedică în supunerea față de El o viață nouă, plină de împlinire (Ioan 4.14), trăită cu folos, și un sfârșit în slavă împreună cu El (Matei 16.27; Marcu 10.29,30; 1 Timotei 4.8).

Privind prin credință la jertfa Domnului Isus, care a murit în locul meu, datorită păcatului din mine, dar și pentru tot păcatul din lume, înțeleg starea mea decăzută și dragostea lui Dumnezeu pentru mine, mă smeresc și iau hotărârea să mă despart, să mor față de tot ce e păcat (Romani 5.8; 6.11). Este o moarte față de păcatul din firea mea pământească, față de păcatul din lume și chiar față de Lege.

Prin această moarte față de păcatul din mine, eu am fost eliberat de puterea păcatului care domnea peste mine, și prin Duhul primesc posibilitatea să trăiesc o viață nouă, o viață ca a Domnului Isus (Romani 6.6,10-13). Această moarte și înviere o trăim la nașterea din nou, când primim o minte și o inimă nouă, dar ele se repetă, într-un mod practic, pentru fiecare pornire greșită a firii, care ne împinge la fapte rele și care este o piedică în calea trăirii vieții noi. Procesul prin care am primit neprihănirea, se aplică pentru fiecare întinăciune din noi, suntem curățați de orice nelegiuire, și Duhul înlocuiește tot ce e vechi cu trăsături dumnezeiești (1 Ioan 1.9).

Adevărata neprihănire

Moartea față de păcat înseamnă și moarte față de lume, atracții, ispite, oferte păcătoase, și este necesară pentru că lumea luptă împotriva omului nou, încercând să ne întineze haina nouă și să ne strice relația cu Dumnezeu (2 Corinteni 6.14-18; 7.1; Galateni 6.14; 1 Ioan 2.15).

Pentru a putea trăi această viață nouă, Biblia vorbește și despre o moarte față de Lege (Romani 7.4-6). Legea a fost dată poporului Israel ca parte din legământ, ascultarea de Lege i-a ținut aproape de Dumnezeu, dar odată cu venirea Domnului Isus li s-a cerut o moarte, o renunțare la Lege și la legământul cel vechi, ca să poată intra într-un nou legământ cu Dumnezeu, prin Domnul Isus (Romani 7.4).

Legea era o formă exterioară de călăuzire pe calea corectă, a unui om stăpânit de o fire pământească robită de păcat. Chiar dacă au fost oameni care au înțeles că Legea este bună și și-au pus toată voința, ambițiile, puterea să o împlinească pentru a fi neprihăniți prin ea, au constatat că nu o pot împlini în totalitate din cauza firii, care "*o făcea fără putere*" (Romani 8.3). Chiar mai mult, în timp ce căutau să împlinească Legea prin resursele proprii, alimentau sinele, trăiau pentru ei înșiși, în sensul că împlineau poftele firii, rele sau aparent bune, pentru un câștig de imagine, pentru o slavă deșartă, merite personale, dar

toate faptele bune erau ca o haină murdară înaintea lui Dumnezeu (Romani 7.5; Galateni 2.16,19,21; 5.4; Filipeni 3.9; Romani 10.4).

Moartea față de Lege înseamnă să renunț la încercările mele de a împlini Legea și să apelez cu smerenie la Dumnezeu, înțelegând că doar prin El o pot împlini. Astfel, am capitulat în fața Legii înțelegând că nu o pot împlini cu resursele pe care le am, resurse limitate din cauza firii pământești, a cărnii care pofteste altceva.

Moartea față de Lege este posibilă doar împreună cu moartea față de firea pământească și învierea în Domnul Isus, pentru că omul nou nu mai este condus din exterior, ci trăiește prin călăuzirea Duhului, care este în el. Creștinul se apropie acum de Dumnezeu într-un alt mod, nu prin ținerea poruncilor Legii, ci prin credință în Domnul Isus și umblare în călăuzirea Duhului (Romani 7.6). Biblia ne îndeamnă să ne socotim prin credință "*morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu*", adică să credem că, datorită statutului și a Duhului Sfânt din noi, păcatul nu mai domnește peste noi și avem putere să ne împotrivim lui (Romani 6.8-11).

Este posibil ca cineva să spună: "Eu nu am nici o obligație față de Lege, pentru că nu sunt din Israel".

Adevărata neprihănire

Totuși, fiecare om care vine pe lume, chiar dacă nu-și dorește, intră în contact cu Legea, sub diferite forme: prin legea morală pusă de Dumnezeu în el, prin educația primită de la părinți, prin exemplul bun al oamenilor cu care intră el în contact și chiar prin expunere la învățătura biblică. Din această perspectivă, toți recunosc că Legea este bună, oferă drepturi, un cadru plăcut de conviețuire, și automat sunt obligați în cugetul lor să o respecte, și se simt condamnați atunci când o calcă. Această condamnare este la orice om, un blestem al Legii, de care putem fi eliberați doar în Hristos.

Prin jertfa Fiului Său, am fost spălați, am fost sfințiți, am fost socotiți neprihăniți (1 Corinteni 6.11), dar suntem chemați la o trăire sfântă, conformă cu acest nou statut (1 Corinteni 1.2; Romani 1.7), statutul de fiu, care ne deschide ușa spre toate resursele necesare sfințirii.

Cum funcționează sfințirea?

Duhul care locuiește în noi de la nașterea din nou, instrumentează tot acest proces (1 Petru 1.2). Odată cu primirea noului statut, Dumnezeu colaborează cu omul în ce privește lucrarea interioară, așteaptă un răspuns corect din partea omului. Îl poate constrânge, îl poate duce în situații limită pentru a înțelege nevoia de

sfințire, dar nu lucrează sfințirea fără ca omul să și-o dorească și să o ceară.

Duhul ne arată frumusețea caracterului lui Hristos prin Cuvânt sau prin alții care au deja chipul lui Hristos, și ne poruncește să fim ca El în toată purtarea noastră. Privind la Hristos vedem slava Lui și totodată urâtenia noastră și înțelegem că singura soluție este să strigăm la Dumnezeu pentru transformarea caracterului nostru, recunoscând ca și Pavel în Romani 7.18, că "*nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească*" și nu avem puterea să facem binele. Sfințirea aduce de fapt o curățare de toate dorințele, poftele noastre rele (1 Ioan 1.9), și înlocuirea lor cu resurse dumnezeiești, pentru un caracter dumnezeiesc.

"Dacă trăiți după îndemnul ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi" (Romani 8.13).

Care este responsabilitatea omului în sfințire?

Responsabilitatea fiecăruia este să colaboreze prin ascultare cu Duhul, care ne dă îndemnuri concrete pentru fiecare aspect ce trebuie schimbat în viața noastră.

Creștinul trebuie să conștientizeze că are un nou statut, a fost strămutat într-o împărăție nouă, cerească,

Adevărata neprihănire

și trebuie să aibă o atitudine corectă, respingătoare, față de orice lucru greșit, descoperit de Duhul în el (Romani 12.9; Coloseni 1.13; Coloseni 3.1,2,5). Această atitudine de ură față de rău, trebuie să fie însoțită de o pocăință, de o renunțare completă la păcat și ofertele lui, ca să fim curățați de nelegiuire și umpluți cu roada Duhului, așa încât gândurile și mădularele noastre să nu mai fie în slujba păcatului, ci în slujba lui Dumnezeu (Romani 6.11-13; Romani 12.21).

Dumnezeu este sfânt și ne cere și nouă să fim sfinți în toată purtarea noastră (1 Petru 1.15,16), ca să ne putem apropia de El tot mai mult (1 Petru 2.4), dar este necesară o creștere în cunoașterea lui Dumnezeu și cunoașterea noastră, ca să observăm piedicile în dezvoltarea relației cu Dumnezeu și, prin Duhul, să fim sfințiți, curățați de orice nelegiuire (1 Ioan 1.9). Ascultarea de Duhul ne duce la sfințire, sfințirea spre o ascultare mai profundă, mai atentă, care ne duce iarăși la sfințire, și astfel se trag una pe alta, sunt dependente una de alta. Pavel ne cheamă în Romani 12.2 la o schimbare prin înnoirea constantă a minții și o depărtare categorică de tot ce e lumesc, ca să putem cunoaște tot mai clar voia lui Dumnezeu. Acest lucru ne responsabilizează să acumulăm tot mai multă cunoaștere a caracterului și învățaturii Domnului Isus prin citire, studiere, meditare, părtășie cu frații, ca apoi, această cunoaștere să ne ducă la o dezbrăcare completă

de omul vechi și o îmbrăcare în Domnul Isus (Romani 13.14).

Noi primim statutul de fiu când ne recunoaștem păcatul, și prin credința în Hristos, suntem iertați de tot trecutul păcătos, și ca urmare, păcatul trebuie eliminat complet din viața nouă, pentru că "*Hristos nu este un slujitor al păcatului*" (Galateni 2.17). Lucru acesta este posibil doar printr-o răstignire și moarte a noastră, a sinelui nostru, ca Hristos să se poată manifesta prin noi.

În acest fel, se rezolvă problema cu firea noastră pământească, cu neputința noastră de a împlini Legea. Duhul lui Hristos ne-a dat starea necesară și ne-a adus pe calea corectă, dar Duhul vrea, ca trăind după îndemnul Lui și nu ale firii, să ne păstreze în această stare de har, să avem viață, pace și să fim plăcuți lui Dumnezeu.

13. Cum deosebesc îndemnurile Duhului de îndemnurile firii ?

Îndemnurile Duhului pot veni direct din interiorul omului, sau prin alte circumstanțe (Biblie, oameni, vise, situații dificile - Iov 33), dar pentru acestea, trebuie să existe o mărturie interioară, care să confirme autenticitatea îndemnului, dacă este într-adevăr de la Duhul Sfânt sau este de la oameni. Aceste îndemnuri sunt confirmate prin adevărul biblic pe care o persoană îl cunoaște, prin Legea așezată de Dumnezeu în cugetul fiecărui om, prin faptul că se adresează unei taine a inimii cunoscută doar de el (1 Corinteni 14.25) – păcate ascunse, îngrijorări, nevoi – sau sunt soluții pentru împlinirea unor dorințe bune, răspunsuri la unele cereri după voia lui Dumnezeu.

Îndemnurile Duhului conduc la acțiuni care îl înalță pe Dumnezeu, pe când, îndemnurile firii au o motivație greșită, care îl înalță pe om prin câștig financiar, câștig de imagine, de adepți, de funcții, slujbe (Ioan 7.18). Îndemnurile Duhului le auzim doar când este pace, liniște în interiorul nostru și aduc mai multă

Adevărata neprihănire

---

pace, dar îndemnurile firii vin pe fondul tulburării interioare și produc mai multă tulburare, neliniște (Romani 8.6). Îndemnurile Duhului conduc la dezvoltarea relației cu Dumnezeu (Romani 8.14), în timp ce ascultarea de îndemnurile firii întotdeauna va deteriora relația cu Dumnezeu (Romani 8.7). Îndemnurile Duhului ne vor îndepărta de păcat, de lume (Galateni 5.24; Iacov 4.4,5; Romani 8.13), pe când îndemnurile firii ne vor îndrepta spre faptele firii pământești, care sunt: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrajbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmibuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea (Galateni 5.19-21). Cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului: cercetarea Cuvântului, rugăciune, părtășie, facerea de bine, închinare evlavioasă, pe când cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești: chefuri, beții, distracții, îmibuibări, lăcomie de avere (Romani 8.5; Fapte 2.42-46; Filipeni 3.18,19; Coloseni 3.5; 1 Timotei 6.7-10; Matei 6.32,33).

Îndemnurile Duhului sunt pentru cei smeriți și obligă la mai multă smerenie, lepădare de sine, și necesită credință pentru a fi împlinite (Romani 1.5), spre deosebire de îndemnurile firii, care vin din mândria omului și nu necesită lepădare de sine, pentru

Cum deosebesc îndemnul Duhului de cele ale firii ?

că se împlinesc prin puterea omului, abilități, talente, experiență, posesiuni materiale (Fapte 7.51; Ieremia 7.23,24,28; Isaia 63.10).

Îndemnul Duhului izvorăsc din inima lui Dumnezeu plină de dragoste pentru oameni, care vrea să ridice, să zidească, să îmbărbăteze, să ajute prin noi pe alții, în timp ce îndemnul firii sunt egoiste, nesimțitoare față de cei din jur, ba chiar urmăresc să umilească, să robească, să nedreptățească pe ceilalți, pentru a se ridica deasupra lor (Filipeni 1.16; 2.3,4; 1Corinteni 10.24; 12.7; 13.5; 14.3).

Doar prin supunere față de îndemnul Duhului, putem ajunge la adevărata ascultare de Dumnezeu, numită de Pavel "*ascultarea credinței*" (Romani 1.5; 16.26). Dacă umblarea în ascultare necesită credință, aceasta înseamnă să-mi asum niște riscuri pentru că nu înțeleg întotdeauna motivul pentru care mi se cere un anumit lucru, nu știu de la început toți pașii și nici rezultatul final, uneori îmi poate aduce dezavantaje de moment sau chiar pierderi, cum spune Pavel, "pentru El am pierdut toate" , însă cu nădejdea că Dumnezeu îmi va da ceva mai bun, pe Hristos, și împreună cu El toate lucrurile (Filipeni 3.8; Romani 8.32).

Întrucât principala lucrare a Duhului este sfințirea noastră, întotdeauna îndemnul Lui vor

Adevărata neprihănire

începe cu îndepărtarea, curățirea întinăciunilor din mine, aceasta însemnând renunțare la lucruri, planuri, poftă, câștig mârșav, care pentru mine erau o valoare, dar acum, prin credință, le socotesc ca un gunoi, pentru ca Dumnezeu să mă sfințească. Dacă îndemmurile pe care le consider din partea Duhului nu încep cu sfințirea mea, aceasta înseamnă că nu există deloc călăuzire adevărată, nu există viața Duhului în mine. Exemplul suprem de ascultare este Domnul Isus, care "*s-a smerit și s-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce*" (Filipeni 2.8), având încredere că ascultarea de Dumnezeu este un drum spre slavă (Filipeni 2.9-11; Ioan 17.5; Evrei 13.2), indiferent de situațiile prin care trece.

Ideea de ascultare este ilustrată în Biblie și prin imaginea Domnului Isus ca și Cap al Bisericii (Coloseni 1.18). Așa după cum într-un trup toate mădulele sunt subordonate, coordonate de cap tot așa orice acțiune, vorbă, atitudine, slujbă a Bisericii trebuie să fie în ascultare de Hristos. Această ascultare este necesară și pentru a avea familii sănătoase, în care Dumnezeu este Capul lui Hristos, Hristos Capul bărbatului, bărbatul capul nevestei, și cei doi împreună sunt autoritatea lui Dumnezeu pentru copiii lor (1 Corinteni 11.3; Efeseni 5.23; Efeseni 6.1).

14. Plini de toată plinătatea lui Dumnezeu

Umblarea în ascultare determină o creștere continuă a omului spre o stare de plinătate (Efeseni 3.16-19). Așa după cum slava Domnului a umplut Cortul Întâlnirii, dar și Templul zidit de Solomon, pentru că ambele au fost construite strict după poruncile date de Dumnezeu, tot așa, Dumnezeu vrea să umple cu prezența Lui pe orice copil al Său. (Exodul 40.34; 1 Regi 8.10,11). Drumul spre această stare înseamnă o creștere în asemănare cu Domnul Isus, care era plin de har și de adevăr, trăind într-o unitate desăvârșită cu Tatăl.

Potrivit cu Romani 8.29, în planul lui Dumnezeu pentru noi, am fost hotărâți mai dinainte să fim asemenea chipului Fiului Său, ca parte din aceeași familie, în care El este fratele nostru mai mare, și Dumnezeu ne-a pus la dispoziție toate resursele pentru a crește în această asemănare.

Apostolul Pavel se ruga pentru copiii lui

Adevărata neprihănire

spirituali ca ei să crească în cunoștința voii lui Dumnezeu, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească, să le fie luminați ochii inimii, ca să nu mai fie copii purtați de orice vânt de învățătură, ci credincioși adevărului, să crească în toate privințele pentru a ajunge la o stare de maturitate și plinătate în Hristos (Efeseni 4.14,15).

Această plinătate este necesară pentru că doar Hristos poate împlini nevoile omului, ale unei familii, ale unei Biserici. Cu cât avem mai mult din prezența Lui, cu atât vom fi mai împliniți și siguri în fiecare clipă și aspect al vieții noastre.

Doar prin Hristos putem fi "domni în viață" (Romani 5.17), având o biruință deplină asupra sinelui, a păcatului din lume și asupra diavolului (1 Ioan 2.13; Romani 16.20; Romani 6.6; Galateni 2.20; Luca 9.23), ceea ce ne aduce o pace și o bucurie deplină, cum nu găsim nicăieri în lume, chiar și în necazuri, strâmtorări, prigoniri, lipsuri, moarte (Ioan 14.27; 15.11; 16.20-24; Romani 5.2-4; 8.35-39). Această biruință este necesară pentru siguranța pe care ne-o oferă azi, siguranța zilei de mâine, dar și nădejdea că vom ajunge acolo unde ne-am pornit, în slavă la Tatăl, indiferent de câte piedici sunt pe drum.

Pe lângă chemarea la mântuire, Dumnezeu ne-a

Plini de toată plinătatea lui Dumnezeu

chemat și la slujire: "*Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară*" (Matei 11.28,29). Odihna deplină nu o avem doar prin primirea neprihănirii, ci și prin angajarea noastră, cu toată inima, în slujba lui Dumnezeu. Dorința lui Dumnezeu este ca Evanghelia să ajungă până la marginile pământului, la orice făptură, prin trimișii Lui, iar toți cei ce vor crede, trebuie învățați să păzească toate poruncile Lui. Lucrarea aceasta se face prin Biserică și în Biserică, motiv pentru care este nevoie de această plinătate pentru o lucrare de calitate, întrucât doar Hristos poate răspunde prin noi nevoilor fiecărui mădular, "*îndeplinind totul în toți*" (Efeseni 1.22,23).

Cum se ajunge la plinătate ?

Plinătatea este un imperativ pentru că Dumnezeu este mulțumit doar dacă noi, ca și fiii ai Lui, ne asemănăm cu El în sfințenie, milă, dreptate. Dumnezeu ne cere o sfințenie deplină în toată purtarea noastră, având o atitudine categorică de ură față de tot ce întristează pe Dumnezeu, și de alipire strânsă de bine (Romani 12.9; 1 Petru 1.16). În ce privește mila și bunătatea, Domnul Isus ne cere să iubim chiar pe

Adevărata neprihănire

vrăjmașii noștri, să întoarcem obrazul celui ce ne lovește, să facem bine celor ce ne fac rău, asemenea Tatălui ceresc, care dă soare și ploaie peste toți, și buni și răi (Matei 5.38-48; Luca 6.27-36). Și dreptatea noastră trebuie să fie ca a lui Dumnezeu, fără nici un compromis în a numi binele BINE și răul RĂU, mai ales când este vorba de cei neajutorați (văduve, orfani), fără a căuta la fața omului pentru câștiguri personale nemeritate, asumându-ne chiar pierderea, batjocura pentru motivația noastră corectă (Psalmul 72.1,2; 82.2,3; Isaia 5.20; 1 Corinteni 6.4-9).

Acest fel de trăire cerut de Dumnezeu nu este posibil decât având o stare de plinătate, și aceasta doar printr-o strânsă colaborare cu Duhul, care ni-L descoperă pe Hristos și ne conduce pe calea transformării, după chipul Lui (2 Corinteni 3.18; Ioan 16.13,14).

Pavel ne învață în Efeseni 5.18: "*Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh*", aceasta fiind alternativa lui Dumnezeu la plăcerile de o clipă ale lumii, ale păcatului. Dumnezeu oferă o adevărată bucurie, prin împlinire interioară, atunci când Duhul locuiește în adevăr în noi și ne călăuzește în voia lui Dumnezeu (Romani 8.9), fără să fie încurcat cu ceva în lucrarea de călăuzire pentru care Dumnezeu L-a trimis și L-a așezat în noi. Pentru

Plini de toată plinătatea lui Dumnezeu

aceasta, este nevoie de a renunța la lume, la unele lucruri care ne oferă o plăcere păcătoasă și să căutăm Duhul, care va aduce adevărata bucurie. Nu putem să ne umplem de ce ne oferă lumea și să fim în același timp plini și de Duhul. Putem avea mai mult din Duhul în măsura în care ne lăsăm călăuziți de El, transformați, învățați, așa încât Duhul ne conduce, ne are în stăpânire. De fapt, Pavel ne spune, că așa cum vinul stăpânește pe om, îi ia mintea și îl conduce numai la rău, cel care se supune Duhului va fi condus, purtat în voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită (Romani 12.2).

Pentru a ajunge la plinătate, Duhul vrea să așeze în mintea și inima noastră toată învățătura Domnului Isus, "*Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea*" (Coloseni 3.16), lucrare pe care o face prin părtășia personală (citire, cercetare, meditare), dar și prin părtășia cu frații, prin care se poate primi învățatură, explicații, îndemnuri, care să ducă la zidire sufletească, la părtășie cu Tatăl și cu Fiul (1 Ioan 1.3).

Toți ne dorim această plinătate, dar nu reușim prin forțe proprii, strigăm la Dumnezeu pentru ajutor ca Pavel în Romani 7.24 - "*O, nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi de acest trup de moarte*" și în urma smereniei, Dumnezeu, prin Domnul Isus, intervine cu

Adevărata neprihănire

---

resursele Lui, ne umple de harul său, har care ne face sfinți în toată purtarea. Umplerea aceasta este de fapt prezența Lui, suntem umpluți din plinătatea Lui cu har după har, care ne dă o pace deplină (Ioan 14.27; Coloseni 3.15), o bucurie deplină (Ioan 15.11;16.24;1 Tesaloniceni 1.6; Romani 5.3), răbdare deplină (2 Corinteni 12.12; Iacov 1.4; Evrei 6.12; 2 Tesaloniceni 3.5), ne luminează deplin mintea pentru a-L cunoaște mai mult pe Hristos (Coloseni 2.2,3), dragostea Lui (Efeseni 3.19), ca să iubim și noi asemenea Lui (Ioan 13.34), ne face plini de râvnă pentru bine (1Petru 3.13), plini de rodul neprihănirii (Filipeni 1.11), astfel încât să păstrăm până la sfârșit o deplină nădejde (Evrei 6.11,18,19).

Un factor important în această creștere spirituală este viața de rugăciune, pentru că ea arată neputința noastră, smerenia, dar și încrederea în Dumnezeu, și El, de dragul Domnului Isus și al nostru, intervine și înlătură piedicile puse de puterea întunericului, atât din calea noastră cât și a celor pentru care ne rugăm, și umple vasul nostru gol cu El. Însuși Domnul Isus petrecea mult timp în rugăciune (Matei 14.23; Luca 21.37), părtășia cu Tatăl oferindu-I putere și înțelepciune pentru a trăi o viață sfântă și pentru a propovădui Evanghelia împreună cu semne și minuni. Chiar și în cele mai grele momente, când a fost ispitit să renunțe la voia Tatălui, a fost biruitor tot prin

Plini de toată plinătatea lui Dumnezeu

rugăciune, luptând în ea "cu strigăte mari și cu lacrimi", rămânând ascultător chiar până la moarte și în felul acesta devenind Răscumpărătorul și Căpetenia mântuirii noastre (Evrei 5.7-9; Matei 26.39-44). Toți oamenii care și-au dorit să fie biruitori, s-au luptat în rugăciune atât pentru întărirea lor personală cât și pentru creșterea altora și înaintarea Evangheliei (Osea 12.4; Fapte 6.4; 8.15,17; Romani 15.30; 2 Corinteni 1.11; Efeseni 6.18,19; Coloseni 4.12). Această luptă trebuie să fie atât personală cât și în unitate cu celelalte mădulare din trup (Matei 18.19,20; Fapte 2.42; 20.36).

Urmând exemplul Domnului Isus și al înaintașilor noștri, și noi suntem chemați să ne apropiem cu încredere, prin rugăciune, de Dumnezeu, *"ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie"* (Evrei 4.16).

Harul este tot ceea ce oferă Dumnezeu oamenilor pentru a fi biruitori prin toate problemele, biruitori în ispite, biruitori asupra îngrijorărilor; *"cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel Unul singur, care este Isus Hristos!"* (Romani 5.17). Toate aceste resurse pe care le primim prin harul lui Dumnezeu, le primim în contul Domnului Isus, Îl conțin pe El, El însuși este viața, pacea, binecuvântarea - *"harul și adevărul au venit prin Isus Hristos"* (Ioan 1.16,17).

Adevărata neprihănire

Primim har mai mult în măsura în care creștem în cunoașterea Lui, și harul acesta ne învață cum să ne îndepărtăm de tot ceea ce este lumesc și cum să trăim în viața nouă, astfel încât să avem siguranța unei răscumpărări depline la arătarea Mântuitorului nostru (2 Petru 1.2; 3.18; Tit 2.11-13). Cunoașterea Lui îmi aduce o imagine a chipului Său, prin oglinda aceasta mă cunosc și pe mine, mă smeresc și prin "Duhul harului" sunt transformat "*în același chip al Lui, din slavă în slavă*" (Romani 5.20,21; 2 Corinteni 3.18; 1 Petru 5.5).

Uneori nu ne putem smeri suficient ca să primim har, și Dumnezeu este nevoit să îngăduie o slăbiciune, un țepuș, care să ne smerească, ca astfel să ne dea har, care este mai important decât înlăturarea slăbiciunilor (2 Corinteni 12.7-10; Psalmul 107.12; 119.71). Apostolii au acceptat chiar să sufere pe nedrept pentru Numele lui Hristos, au acceptat răpirea averilor, înțelegând măsura mai mare de har primită în aceste împrejurări prin Duhul slavei care se odihnea peste ei, belșugul de mângâiere, puterea mai mare, dar și răsplata de la arătarea Domnului Isus Hristos (Filipeni 1.29; 2 Corinteni 1.3-5, Evrei 10.34; 2 Corinteni 4.17; 1 Petru 1.7; 4.13,14).

Cei ce primesc harul "în toată plinătatea" și au chipul Domnului Isus, au resurse să facă și o lucrare

Plini de toată plinătatea lui Dumnezeu

completă, din punct de vedere cantitativ, dar și calitativ, potrivit cu isprăvnicia încredințată. Apostolul Pavel spune despre sine că prin har a devenit dintr-un prigonitor un apostol, harul a lucrat prin el mai mult decât prin alții, vestind tot planul de mântuire neamurilor și luptând pentru desăvârșirea fiecărui credincios (1 Corinteni 15.9,10; 1 Timotei 4.17; Fapte 20.27; Coloseni 1.28,29; 2 Corinteni 1.12-15).

Plinătatea de har ne-a fost dată pentru desăvârșirea noastră mai întâi, dar avem responsabilitate și în ce privește desăvârșirea celorlalți; cuvântul descoperit nouă trebuie împărtășit și cu alții, iertarea primită trebuie oferită celor ce ne greșesc, răbdarea lui Dumnezeu față de noi trebuie să o arătăm și noi față de alții, dragostea cu care ne-a iubit Dumnezeu pe noi trebuie să fie dragostea pentru aproapele nostru, acceptându-ne unii pe alții ca mădulare din același trup "*până vom ajunge toți la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos*" (1 Timotei 4.13,16; 2 Timotei 2.2; Efeseni 4.32; Matei 18.21-35; Coloseni 3.13; 1 Ioan 3.16; 4.11; Romani 15.7; 1 Corinteni 12.13,21,25-27; Efeseni 4.13).

În concluzie, viața creștinului este o luptă continuă cu puterea întunericului, care lucrează prin firea pământească, prin lume (ispite, necazuri, oameni

Adevărata neprihănire

înșelători), pentru a ne îndepărta iarăși de Dumnezeu, dar putem fi biruitori și să rămânem în ascultare urcând prin sfințire spre starea de plinătate, chipul lui Hristos. Această biruință este pentru acum și aici, dar va veni o zi când vom avea biruință totală asupra morții, asupra întunericului, fiind izbăviți în totalitate de orice stricăciune a firii, pentru a ne bucura de o slobozenie deplină, împreună cu toți copiii lui Dumnezeu (Romani 8.20,21).

15. Victoria lui Dumnezeu și a omului

Înainte de crearea noastră, s-a găsit nelegiuire în inima lui Lucifer (Ezechiel 28.14,15), care a fost aruncat din prezența lui Dumnezeu datorită mândriei, nemulțumirii, nesupunerii. Ca să se răzbune pe Dumnezeu, I-a atacat creația, amăgind pe Adam și Eva să se răzvrătească și ei împotriva Lui prin neascultare, și astfel a intrat în lume păcatul, moartea, care a făcut ca toți oamenii să fie lipsiți de slava lui Dumnezeu și robi ai diavolului (Fapte 26.18).

Dreptatea lui Dumnezeu a rostit în dreptul omului ca pedeapsă sentința maximă: moarte veșnică, depărtare din prezența lui Dumnezeu. Dar, tot El, care este bogat în îndurare, prevăzând căderea omului, a făcut un plan de răscumpărare din păcat, din moarte (Osea 13.14), plătind El prețul prin moartea Fiului Său. Domnul Isus, fără păcat, a luat asupra Lui povara păcatelor noastre (Isaia 53.4-6,11), arătând astfel lumii întregi caracterul milostiv al Tatălui, dar și adevărata față a diavolului, prin faptul că a suportat toate

Adevărata neprihănire

batjocurile, loviturile și moartea nedreaptă pe cruce din partea oamenilor conduși de puterea diavolului (Luca 22.52,53; Ioan 8.37-47). Prin cruce a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire, de înlăturare a vinovăției, și tot prin cruce a biruit domniile, stăpânirile întunericului, făcându-le de ocară, de rușine, arătând astfel clar Cine este ADEVĂR și cine este MINCIUNĂ. În acest fel, se deschide o ușă (Ioan 10.9), toți cei ce intră prin ea pășesc pe o cale nouă și vie (Evrei 10.20), care duce spre o biruință deplină asupra morții (1 Corinteni 15.54). Domnul Isus a fost dat la moarte din pricina fărădelegilor noastre, Tatăl a acceptat moartea Lui ca plată suficientă pentru păcatul nostru și prin înviere L-a readus la viață. Pentru că a fost părtaș cărnii și sângelui, adică reprezentant al omenirii, și noi, prin credința în El, suntem părtași la biruința și învierea Lui (Romani 6.5). Prin învierea duhului nostru, avem parte astăzi de biruință asupra întunericului, dar vom avea parte și de o înviere finală, când și trupul nostru va fi îmbrăcat în neputrezire, asemenea trupului Domnului Isus, El fiind primul născut dintre cei morți (1 Ioan 3.2; 1 Corinteni 15.20; Fapte 26.23; Coloseni 1.18).

Această biruință a noastră prin Domnul Isus asupra diavolului este, de fapt, biruința lui Dumnezeu asupra lui Satan, făgăduită în grădina Eden, când a spus că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui (Geneza

3.15). Toate lucrurile au fost făcute prin El și pentru El dar au intrat în dezordine datorită răzvrătirii. Prin jertfa Domnului Isus este îndepărtată mânia lui Dumnezeu de peste cei care, prin credință și pocăință, primesc neprihănirea, dar biruința lor deplină este prin supunerea firii, printr-o atitudine de smerenie și ascultare asemenea unui rob care își iubește stăpânul (Romani 6.18,22). Astfel Dumnezeu Și-a recăpătat onoarea, "*căci a vrut să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui*" (Coloseni 1.20). Cei biruitori fac parte din comunitatea nouă, care face cinste Tatălui, numită Biserică, ei vor fi înfățișați înaintea Tatălui sfinți, fără prihană (Efeseni 5.27), își vor primi cununa (2 Timotei 4.7,8), "*o moștenire nestricăcioasă și neîntinată, care nu se poate veșteji*" (1 Petru 1.4; Matei 25.34).

Va fi un cer nou și un pământ nou în care va locui neprihănirea (2 Petru 3.13), va fi o mare gloată "*din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; și strigau cu glas tare și ziceau: "Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului*" (Apocalipsa 7.9,10; 15.2-4). Cântarea nouă, cântată de cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni,

Adevărata neprihănire

preamărea de asemenea biruința Mielului prin cuvintele: "*Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru...!*" (Apocalipsa 5.9,10).

Biruința lui Dumnezeu și a sfinților este urmată de înlăturarea vrăjmașilor lor: diavolul, Moartea și Locuința morților, prin aruncarea lor în iazul de foc, moartea a doua, ca pedeapsă veșnică (Apocalipsa 20.10,14; 21.4). Tot în iazul de foc vor fi aruncați oamenii care s-au făcut vrăjmași cu Dumnezeu prin faptele lor și au respins neprihănirea dată în dar de Dumnezeu prin credința în Domnul Isus. Lucrul acesta se va face printr-o judecată dreaptă, care va dovedi vinovăția lor față de bunătatea lui Dumnezeu (Romani 2.4-6), arătată direct prin viață, mișcare și purtare de grijă, dar și indirect, prin slujitorii Lui sfinți de pe pământ (Fapte 17.28-31; Apocalipsa 20.12-15).

Cei ce vor birui, nu vor putea fi vătămați de moartea a doua (Apocalipsa 2.11), ci vor locui în cetatea lui Dumnezeu, vor vedea fața Lui, vor avea acces la apa și pomul vieții, și vor împărăți împreună cu Mielul în vecii vecilor (Apocalipsa 21.6; 22.1-5).

Concluzii și îndemnuri practice

Nu există un alt loc în care omul să găsească odihnă, pace, echilibru, împlinire, decât în prezența lui Dumnezeu. Așa a început istoria omenirii cu primii doi oameni, Adam și Eva, creați de Dumnezeu, în dragostea și înțelepciunea Lui, ca niște făpturi minunate, cu trăsături dumnezeiești și având în stăpânire pământul și viețuitoarele (Geneza 1.26,27; Psalmul 82.6). Ei locuiau în grădina Eden și erau fericiți să se întâlnească cu Dumnezeu în răcoarea fiecărei zile. Această relație și împlinire era însă condiționată de supunere și ascultare de porunca Lui de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului.

În acest paradis apare o altă persoană, diavolul, care atacă lucrarea frumoasă a lui Dumnezeu, încercând să depărteze omul de Dumnezeu și să-i curme fericirea prin călcarea poruncii. El începe cu clătinarea încrederii omului în dragostea lui Dumnezeu, arătându-L pe Dumnezeu ca Unul care îi limitează fericirea prin porunca dată. Eva deschide ușa colaborării cu diavolul, iar acesta devine obraznic și

Adevărata neprihănire

ponegrește pe Dumnezeu, făcându-L mincinos în ce privește consecința călcării poruncii. Amăgit de diavolul, omul nesocotește porunca lui Dumnezeu, cade pradă ispitei și înfăptuiește păcatul mâncând din pom.

Consecința neascultării a fost, însă, exact așa cum a spus Dumnezeu: moartea. Chiar dacă nu a murit imediat fizic, totuși omul a murit spiritual, în sensul că a pierdut capacitatea de a relaționa cu Dumnezeu și a face binele. Odată cu acestea, a pierdut fericirea dată de prezența lui Dumnezeu și a cunoscut răul, cu toate urmările lui: goliciune, rușine, frică, durere fizică, munca cu trudă și sudoare și în final moartea fizică. Din cauza vinovăției datorată neascultării, omul ajunge robul Răului, al păcatului, iar această vinovăție și robie se propagă la toți urmașii lui, toți se nasc robi păcatului. Toți se nasc fără resurse divine care să le asigure o biruință deplină asupra răului: *"toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu"* (Romani 3.23; Psalmul 51.5).

Dumnezeu nu abandonează omul, ci face promisiunea că într-o zi sămânța femeii, adică Domnul Isus, va zdrobi pe cel ce l-a amăgit și îi va oferi omului posibilitatea să iasă din robie. Acest lucru se va face după un plan pregătit înainte de întemeierea lumii, dar la *"împlinirea vremii"*, timp în care El pregătește

contextul general și inima omului.

În această perioadă de pregătire, care a durat patru mii de ani, Dumnezeu caută să arate omului că, din cauza robiei în care se află, merge pe un drum greșit, este în incapacitate de a relaționa cu El într-un mod plăcut Lui și că are nevoie de ajutor din exterior, adică de cineva care să îl răscumpere din starea aceasta.

Dumnezeu caută să dovedească vinovăția și neputința omului prin pedepsirea celor ce fac răul și binecuvântarea celor ce caută să facă binele. El chiar separă pe Avraam de restul lumii, se ocupă de el într-un mod deosebit, și totuși urmașii lui, poporul Israel, îl nesocotesc pe Dumnezeu și ajung închinători la idoli în Egipt (Ezechiel 20.5-7).

Poporul Israel a văzut puterea lui Dumnezeu în Egipt și în pustiu, apoi L-a cunoscut ca un Dumnezeu înfricoșător când S-a arătat pe muntele Sinai și le-a dat Legea, au intrat în legământ cu El, legământ ce conținea și binecuvântări și blesteme, promițând că vor asculta și vor face binele, dar "foarte curând" au părăsit calea Domnului, călcând poruncile (Exod 32.8). Au fost binecuvântați deosebit pe vremea împăratului David, dar îngăduiți în robii grele pe vremea împăraților neascultători. Prorocii trimiși la popor cu slujba de a reaminti de Lege, de legământ, au fost batjocoriți, omorâți și poporul s-a împietrit și mai mult, supărând

Adevărata neprihănire

---

pe Dumnezeu care nu li s-a mai arătat și nu le-a mai vorbit prin proroci patru sute de ani, ultimul fiind Maleahi. Cu toate acestea, omul nu înțelege pe deplin starea lui și nevoia de răscumpărare.

La vremea hotărâtă, Dumnezeu a trimis în lume pe Domnul Isus, Fiul Lui, astfel împlinind promisiunea rostită în grădina Edenului, odată cu căderea omului în păcat.

Venirea Domnului Isus în lume este comparată cu o lumină care răsare într-o țară a umbrei morții stăpânită de întuneric beznă, necaz, negură, nevoie neagră (Isaia 8.21,22; 9.1,2).

Domnul Isus a fost dovedit că este singurul Răscumpărător, Mântuitor, pentru că viața Lui – nașterea, caracterul moral, lucrarea, învățătura, moartea și învierea – dovedește că El este Fiul lui Dumnezeu, dar și un reprezentant desăvârșit, fără păcat al omenirii, care a ispășit cu însuși sângele Lui vina omenirii, ca să ne poată răscumpăra din robia diavolului.

El a fost dintotdeauna Dumnezeu, dar S-a întrupat prin fecioara Maria, zămislit de la Duhul Sfânt. Ca Dumnezeu întrupat, a trăit prin puterea Duhului o viață fără niciun cusur, fără ca cineva să-L poată dovedi că are păcat (Ioan 8.29,46), împlinind în totalitate voia Tatălui. Dumnezeirea Lui a fost dovedită prin faptul că

Concluzii și îndemnuri practice

a poruncit naturii, a iertat păcate, a poruncit demonilor să plece, dar și prin biruința pe care a avut-o asupra morții prin înviere. Despre El au mărturisit îngerii la nașterea Lui, Ioan Botezătorul, ucenicii Lui (Ioan 1.41,49; Matei 16.16) și mai presus de toți, El a fost confirmat de Tatăl ca Fiu al Lui preaiubit de care trebuie să ascultăm (Matei 17.5).

Principiile propovăduite de Domnul Isus țintesc direct spre inima omului, pentru că acolo vrea Dumnezeu să facă înnoirea în vederea schimbării profunde a omului, acolo în inimă fiind rădăcina răului, a păcatului. Domnul Isus condamnă lucruri adânci precum mânia, pofta ochilor, iubirea de sine, dorința de slavă deșartă, fățarnicia, închinarea falsă, doar de pe buze, strângerea de comori pe pământ, neiertarea din toată inima, încrederea în sine, neprihănire exterioară, lipsa dragostei, a milei, superficialitatea. Învățătura Lui îndeamnă la răbdare, suferirea celor ce ne fac rău, iubirea vrăjmașilor, înfrânarea poftelor, lepădare de sine, smerenie, sinceritate, trăire și închinare autentică, strângerea de comori în cer, iertare din toată inima, încredere în Dumnezeu, neprihănire atât interioară (curățirea interioară a paharului), cât și exterioară, dragoste din toată inima față de Dumnezeu și aproapele, milă, seriozitate în relația cu Dumnezeu, debarasarea de îngrijorări, purtarea crucii, urmarea Domnului Isus și chiar pierderea vieții pământești

Adevărata neprihănire

---

pentru El.

Domnul Isus nu doar a predicat, ci a arătat lumii întregi dragostea Tatălui prin purtarea Lui plină de dragoste: a vindecat bolnavii, a înmulțit pâinile, a binecuvântat copilașii, a scos demoni, a încurajat, a dat o șansă păcătoșilor, a luat apărarea celor slabi, purtarea Lui fiind un exemplu pentru ucenici și pentru toți oamenii.

Demascarea mândriei din inima oamenilor, condamnarea publică a fariseilor și cărturarilor, atrage asupra Sa ura acestora și conduce la hotărârea de a-L omorî. Acest rău a fost îngăduit de Dumnezeu, pentru că planul Lui era ca Domnul Isus să fie o jertfă de ispășire, suferind El în locul nostru, plătind cu moartea Lui pedeapsa pe care o meritam noi.

De dragul Tatălui și al oamenilor, El a acceptat suferințe grele: batjocuri, tăgăduire, scuipat, bătut cu pumnii, palmuit, biciuit de ostași, pus în numărul celor fărădelege, dezbrăcat de haine, răstignit ca un tâlhar. În toate suferințele, Domnul Isus "*s-a supus dreptului Judecător*" (1 Petru 2.23), ca un "*miel pe care-l duci la măcelărie*" (Isaia 53.7), acceptând asupra Lui pedeapsa rostită de Tatăl pentru păcatul nostru.

Pe lângă suferințele fizice, Domnul Isus a experimentat și durerea despărțirii de Tatăl, ca urmare a

Concluzii și îndemnuri practice

faptului că a fost făcut păcat pentru noi (2 Corinteni 5.21). Aceasta a fost pentru El cea mai mare suferință – mânia lui Dumnezeu peste El din cauza păcatului nostru – și aceasta va fi cea mai mare suferință pentru cei care resping soluția lui Dumnezeu – o despărțire veșnică de Tatăl.

Conform cu prorociile făcute despre El, Dumnezeu Tatăl Și-a arătat puterea Lui nemărginită, înviindu-L din morți a treia zi, pentru că nu era cu putință să fie ținut de Moarte. Acest lucru dovedește, în primul rând, că moartea Lui a fost suficientă ca plată pentru fărădelegile noastre. Toate păcatele pe care le-a luat asupra Lui, au fost motivul pentru care Moartea a vrut să-L țină legat, dar învierea Lui ne arată că jertfa a fost sfântă, acceptată de dreptatea Tatălui, ca în contul acestei jertfe, noi să fim socotiți neprihăniți. În al doilea rând, învierea Lui dovedește că El este ceea ce a spus că este, și ca urmare, suntem convinși că este Fiul lui Dumnezeu, a trăit o viață sfântă (Romani 1.4), că toată învățătura Lui este adevăr, toată lucrarea Lui a fost conformă voii Tatălui și că are putere să împlinească toate făgăduințele făcute ucenicilor, dar valabile și pentru noi.

După patruzeci de zile, timp în care S-a arătat ucenicilor deseori, le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile, a vorbit cu ei despre Împărăția lui

Adevărata neprihănire

Dumnezeu și le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim până vor primi puterea necesară pentru a fi martori ai Lui, Dumnezeu Tatăl L-a ridicat de pe pământ "*cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor*" (Fapte 1.3-8; Fapte 5.31). Înălțarea Lui dovedește că El a terminat lucrarea pe care a primit-o de la Tatăl și S-a întors "*unde era mai înainte*" (Ioan 6.38), primind cinstea de a sta la dreapta Tatălui, după ce Și-a supus "*îngerii, stăpânirile și puterile*" (1 Petru 3.22). Înălțarea Lui confirmă că S-a coborât din cer, că este mai presus de toți și tot ce a spus El este adevăr, pentru că a spus doar ce a văzut la Tatăl (Ioan 3.31-35). Chiar Domnul Isus a vorbit despre înălțarea Lui ca un sfârșit al lucrării Sale și un început al lucrării Duhului, prin care El va atrage la mântuire pe toți oamenii (Ioan 12.32), izbăvindu-i din robia întunericului (Efeseni 4.8).

Domnul Isus a murit, a înviat, S-a înălțat la dreapta Tatălui și, ca dovadă că a făcut ispășirea pentru popor, a primit de la Tatăl făgăduința Duhului, pe care L-a trimis oamenilor să fie cu ei și în ei, pentru a continua lucrarea începută de El.

Pogorârea Duhului coincide cu începerea Noului Legământ și nașterea Bisericii, formată din oameni "născuți din apă și din Duh", care au primit prin pocăință și credință iertare, neprihănire și viață din

Dumnezeu.

Lucrarea Duhului este să dovedească oamenii vinovați de starea lor de păcat, să-i înnoiască, iar prezența Duhului în ei să-i călăuzească în tot adevărul, să-i sfințească prin dezlipire de tot ce este pământesc și îmbrăcare în Domnul Isus (Romani 13.14), să împuternicească slujirea lor și propovăduirea Evangheliei prin daruri, îndrăzneală și putere, pentru a înfățișa Biserica înaintea Tatălui sfântă, fără pată, fără zbârcitură (Efeseni 5.27). Duhul în noi este de fapt Hristos (duhul lui Hristos) în noi (Romani 8.9-11), prin care putem duce mântuirea până la capăt, o arvună a răscumpărării noastre finale, o "nădejde a slavei" (Coloseni 1.27; Efeseni 1.13,14).

Prezența Duhului în oameni este o binecuvântare primită ca urmare a faptului că am fost socotiți neprihăniți prin pocăință sinceră și credință în Domnul Isus.

De ce doar prin pocăință și credință? Omul are viață doar prin Dumnezeu, dar a ajuns să o trăiască străin de Dumnezeu, condus de mândrie, de răzvrătire, de poftele lui rele, și în acest fel a ajuns pe un drum greșit, cu destinație moartea veșnică, pierzând din cauza împotrivirii față de Creator dreptul la viață. Prin pocăință omul recunoaște că merită moarte pentru felul

Adevărata neprihănire

în care și-a trăit viața, își plânge starea și cere îndurare de la Dumnezeu care este bun și care îl poate ierta. Doar că Dumnezeu este drept și tot cere moarte pentru păcatul omului, potrivit consecinței călcării poruncii dată în Eden. Și atunci, singura modalitate ca omul să fie iertat și să scape de moarte, este să creadă că suferințele și moartea Domnului Isus au fost de fapt plata pentru păcatele lui, pedeapsa pe care o merita el. Starea aceasta de neprihănire nu a putut fi câștigată de om prin încercarea de a împlini Legea, nici prin sângele animalelor jertfite la Templu, nici prin mijlocirea altui om, pentru că Dumnezeu cere moarte, și singura moarte acceptată de El este moartea Fiului Său, "*Mielul fără cusur și fără prihană*" (1 Petru 1.19).

Omul rămâne totuși dator cu o moarte. Chiar dacă moartea Domnului Isus este o moarte înlocuitoare pentru noi, trebuie să murim față de păcat, față de sinele nostru și să-I dăm lui Dumnezeu viața noastră. Această moarte confirmă de fapt că eu, prin Domnul Isus, am scăpat de moartea veșnică (Matei 10.39; Ioan 12.25).

Odată cu primirea neprihănirii, primim o minte și o inimă nouă, o perspectivă nouă cu privire la viață, pentru a merge pe o cale nouă, cu destinația "viață veșnică".

Cei socotiți neprihăniți beneficiază de pace cu

Concluzii și îndemnuri practice

Dumnezeu, răscumpărare, viață nouă duhovnicească prin prezența Duhului, intrare liberă la Tatăl, putere pentru "a domni în viață" (peste ispite, probleme, îngrijorări), nădejde în promisiunile lui Dumnezeu, relații noi de părtășie cu frații asemenea mădulelor dintr-un trup, toate posibile prin Domnul Isus.

Toate aceste beneficii se mențin prin credință în mila lui Dumnezeu și în promisiunile Lui (Fapte 11.23; 13.43; 14.22), împreună cu stăruință în dragoste și în sfințenie (1 Timotei 2.15).

Creștinul care dorește să fie plăcut lui Dumnezeu este, totuși, mereu în pericolul de a pierde beneficiile neprihănirii căpătate prin credință datorită încrederii în resursele proprii, firești, datorită mândriei venite în urma unor succese, datorită experienței adunate în timp și, ignorând muștrările cugetului, poate ajunge la o neprihănire proprie, prin care vrea să capete trecere înaintea lui Dumnezeu, bazându-se pe merite personale. Această formă de trăire este, de fapt, o întoarcere la trăirea sub Lege, chiar dacă nu se practică unele aspecte specifice Legii lui Moise (tăiere împrejur, ținerea Sabatului, deosebirea mâncărilor), o trăire asemenea vechiului legământ, când omul relaționa cu Dumnezeu căutând să împlinească poruncile prin resursele firii, ceea ce nu necesita credință. Pavel avertizează cu privire la această trăire, spunând că este

Adevărata neprihănire

o despărțire de Hristos, o cădere din har (Galateni 5.3), el personal fiind preocupat mereu de a rămâne în Domnul Isus, "*nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea care o dă Dumnezeu prin credință*" (Filipeni 3.9).

Tot ceea ce are omul nevoie pentru a fi împlinit în relația cu Dumnezeu a venit prin lucrarea Domnului Isus, nu prin faptele Legii, "*căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos*" (Ioan 1.17).

Pentru a rămâne în neprihănirea Domnului Isus, Pavel s-a lepădat de sine, de ambiția lui de a fi neprihănit prin ținerea Legii, a crezut, ca să fie socotit neprihănit, și a trăit toată viața prin credință, lăsându-l pe Hristos să manifeste în el neprihănirea lui Dumnezeu.

Prin prețul plătit pentru neprihănire, noi am fost cumpărați și nu mai suntem ai noștri, având obligația să trăim de acum pentru Cel ce a murit și a înviat pentru noi (1 Corinteni 6.19,20; 2 Corinteni 5.15; 1 Tesaloniceni 5.10; Evrei 9.14; 1 Petru 4.1,2). Dacă cineva încearcă să țină Legea prin puterile lui, chiar și după primirea neprihănitirii, va constata că nu o poate ține și că este mereu înfrânt, păcătos, stare

Concluzii și îndemnuri practice

incompatibilă cu adevărata neprihănire, ceea ce înseamnă că el are nevoie de o modalitate diferită de a sluji lui Dumnezeu, "*într-un duh nou, iar nu după vechea slovă*" (Romani 7.4-6), adică să se lase îndrumat, muștrat, călăuzit în totalitate de Duhul Sfânt care locuiește acum în el.

Lucrarea Duhului în om înseamnă, de fapt, sfințire, iar prin procesul acesta de sfințire sunt înlăturate toate slăbiciunile care pot fi o piedică în calea apropiării de Dumnezeu. Sfințirea este obligatorie, pentru că Dumnezeu de care vrem să ne apropiem este sfânt și cere "*Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!*" (1 Petru 1.16). Standardul este chipul Domnului Isus, care este oglindirea slavei lui Dumnezeu (2 Corinteni 4.4,6), și oricine "*caută să fie socotit neprihănit în Hristos*" prin credință (Galateni 2.17), trebuie să umble în călăuzirea Duhului pentru a se curăți "după cum El este curat" și să devină astfel neprihănit și în viața practică. Această sfințire nu poate fi făcută de om, pentru că ea nu este o înfrânare sau autodisciplină a trupului, problema păcatului necesită rezolvare de la rădăcină, și doar Duhul poate să ne conducă printr-o moarte reală a omului vechi și o înviere la o viață nouă, pentru ca noi să nu fim doar iertați, ci și curățați de orice nelegiuire (1 Ioan 1.9).

Printr-o strânsă legătură cu Duhul și prin

Adevărata neprihănire

părtășia frățească, se realizează creșterea fiecărui creștin până ajungem "*la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos*" (Efeseni 4.13), devenind ca niște pietre vii zidite împreună într-un Templu sfânt, ca să aducem jertfe sfinte spre slava lui Dumnezeu (Efeseni 2.21,22; 1 Petru 2.5). De fapt, voia lui Dumnezeu pentru fiecare om este nu doar salvarea din lumea veche, ci să ajungă "*plin de toată plinătatea lui Dumnezeu*" (Efeseni 3.19), pentru că doar așa îi sunt asigurate resursele pentru orice nevoie spirituală, așa încât să poată "*domni în viață*". Aceste resurse, sub formă de înțelepciune și putere, le primim în măsura în care ne smerim și le cerem de la Dumnezeu, potrivit cu nevoile noastre (Filipeni 4.19); ele rămân în duhul nostru ca o comoară în niște vase de lut (2 Corinteni 4.7), ca uleiul din vasele fecioarelor înțelepte (Matei 25.4). Prin Duhul și prin Cuvântul care locuiește din belșug în noi, avem biruință aici și acum, până vom birui totul și vom rămâne astfel în picioare ca să intrăm în moștenirea noastră veșnică (Luca 21.36; 1 Petru 1.4).

Această biruință este, de fapt, biruința lui Dumnezeu asupra răului, asupra diavolului, prin care ne-a câștigat de sub robia celui rău și ne-a așezat împreună cu sfinții în locurile cerești, ca să slujim de laudă slavei Sale pentru totdeauna (Efeseni 1.12).

***

Indiferent ce se întâmplă astăzi în lume și cu creația, cel mai valoros rămâne omul și viața din el, dar mai important de atât este ca, prin neprihănirea dată de Dumnezeu, omul să se reîntoarcă la părtășia cu Dumnezeu, pe care o avea Adam și Eva, întrucât toate căutările lui după fericire, departe de Dumnezeu, vor fi zadarnice.

Tehnica diavolului a rămas aceeași peste veacuri, atacând adevărul și pe Dumnezeu, ca să amăgească omul. Diavolul testează atitudinea pe care o avem noi față de porunca lui Dumnezeu: dacă este o povară, dacă o punem la îndoială sau dacă o acceptăm cu bucurie. Omul nemulțumit cu privire la o poruncă este mai vulnerabil în a fi înșelat, dispus să renunțe la împlinirea ei.

Pavel atenționează pe credincioșii din Corint cu privire la apostolii mincinoși, care vor să strice curăția și credincioșia gândurilor lor față de Hristos, asemenea șarpelui care a amăgit-o pe Eva cu șiretlicul lui (2 Corinteni 11.3). Omul este distras de la calea bună care îl împlinește printr-o mulțime de lucruri amăgitoare (bogății, slavă de la oameni, funcții, plăceri de moment, înțelepciune omenească, religie falsă, tradiții), invenții ale diavolului care promit mai multă fericire decât oferă Dumnezeu, dar în realitate aduc nefericire. În spatele oricărei închinări false (idoli, bani,

Adevărata neprihănire

---

plăceri, centrare pe sine) este, de fapt, o închinare la Satana.

În cazul Domnului Isus, diavolul a încercat de asemenea să-L amăgească, distrăgându-I atenția de la voia lui Dumnezeu pentru El, în schimbul unor câștiguri imediate dar păcătoase, dobândite prin închinare la el. Domnul Isus rămâne foarte atașat de poruncile Scripturii, învingând în acest fel șiretlicul diavolului (Matei 4.3-10).

Orice porțiță prin care diavolul încearcă să se infiltreze trebuie închisă: tovărășii rele (1 Corinteni 15.33, Efeseni 5.11), poftele tinereții (2 Timotei 2.22, 1 Petru 2.11), întrebările nebune (2 Timotei 2.23), orice se pare rău (1 Tesaloniceni 5.22), pentru că el caută să se reazeze în inima noastră, să ne conducă din nou spre rău.

Fiecare om trebuie să recunoască neputința în care se află, neputința de a fi pe placul lui Dumnezeu; să înceteze a mai căuta scuze, să înceteze a-și acoperi starea lui cu o neprihănire personală dată de o religie sau de faptele lui, și să caute adevărata neprihănire, a Domnului Isus, prin pocăință și credință.

Dumnezeu a demonstrat omului prin toate acestea că starea lui nu poate fi "reparată", îmbunătățită, și, în dragostea Lui, îi oferă o soluție

dumnezeiască, neprihănirea Domnului Isus și o nouă naștere, din Duh.

Ca urmare, fiecare trebuie să privească la istoria omenirii și în special a poporului Israel, și să înțeleagă că limitările și slăbiciunile lor sunt și ale lui, că nimeni nu poate ajunge prin puterea lui la standardul cerut de Dumnezeu, care a zis "*Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt*" (1 Petru 1.16). Pot exista oameni care se consideră morali, care zic despre ei: "nu am dat foc la casa nimănui, nu am omorât pe nimeni, din contră, am făcut multe fapte bune", totuși Biblia spune că "*cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă se face vinovat de toate*" (Iacov 2.10), deci, fiecare trebuie să recunoască că cel puțin o dată în viață a greșit, făcând lucruri despre care știa că nu sunt bune, și ca urmare este vinovat. Acest lucru se datorează naturii stricate cu care s-a născut, fără putere de a face binele. Trebuie să luăm aminte grabnic la mustrea cugetului, la avertismentele date de Dumnezeu prin cei din jur, să privim la eșecurile altora care au stăruit în rău, să nu fim indiferenți, pentru că vom cădea în împietrire, ci să recunoaștem neputința, vinovăția, să ne pocăim, ca să beneficiem de neprihănire. "*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu, și sunt socotiți neprihăniți fără plată prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus*" (Romani 3.23,24).

Adevărata neprihănire

Ca urmare, trebuie să ținem cont că noi toți am fost dovediți de Dumnezeu, de Scriptură, ca păcătoși, nelegiuți (Romani 3.9-11), doar Isus este singurul care a trăit pe pământ fără păcat, astfel încât este singurul care se califică să fie Mijlocitorul dintre om și Dumnezeu, Marele Preot, care a intrat în Locul Preasfânt "*nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său*", sânge care poate curăța cugetul nostru de orice neleguire (Evrei 9.11-14). Trebuie să excludem orice alt mijlocitor între noi și Dumnezeu, cum ar fi Maria - mama Domnului Isus, Mohamed, Joseph Smith, William Branham sau orice alt preot, om, care blochează accesul nostru la Dumnezeu prin Domnul Isus, pentru că ei toți au fost cu slăbiciuni și păcate ca și noi.

Nimeni nu poate plăti prin fapte, moralitate, slujire, funcții sau chiar cu viața lui prețul răscumpărării, pentru că toate faptele noastre sunt imperfecte (Psalmul 49.7,8).

Privind la viața Domnului Isus, ar trebui să avem toată încrederea în făgăduințele Lui, neprihănirea Lui, urmele pașilor Lui, și eliminând orice îndoială, frică, descurajări din partea oamenilor, alte învățături, să ne aruncăm în brațele Lui asemenea unui copil în brațele tatălui său. Să ținem cu orice preț și la învățătura Domnului Isus, pentru că ea ne arată felul perfect de a

trăi pentru a fi plăcuți lui Dumnezeu, dar și oamenilor. El însuși a trăit ceea ce a propovăduit, confirmând, astfel, că El este Cuvântul, Calea, Adevărul.

Înțelegem, deci, că în Vechiul Legământ, omul se raporta direct la Lege prin puterea lui, și din cauza neputinței de a o împlini a intrat sub blestemul Legii, dar dragostea lui Dumnezeu ne-a adus un nou legământ, bazat pe lucrarea lui Dumnezeu prin jertfa Domnului Isus și umblarea prin Duhul; "*căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu*" (Romani 8.14). Odată cu terminarea lucrării Domnului Isus de pe pământ, Dumnezeu lucrează la inima oamenilor prin Duhul ca să-i dovedească vinovați, să-i nască din nou, să le dea viață din Dumnezeu, să-i sfințească, să-i umple, ca să înfățișeze pe orice om desăvârșit înaintea lui Dumnezeu. Așadar, omul trebuie să caute mântuirea la Dumnezeu și să înțeleagă că doar prin răstignirea firii pământești și ascultare de Duhul poate duce mântuirea până la capăt. Totodată, "marea trimitere" lăsată de Domnul Isus ca o poruncă ucenicilor Săi, se poate împlini doar lucrând prin călăuzirea Duhului și potrivit cu chemarea, împuternicirea și darurile Duhului. Toate acestea funcționează pentru că, prin nașterea din Duhul, am fost înfiați în familia lui Dumnezeu, Duhul împlinește în noi Legea, ne face tot mai asemenea Domnului Isus și ne ține în har până la sfârșit, când vom

Adevărata neprihănire

---

fi moștenitori pe deplin împreună cu toți sfinții .

Chiar dacă Dumnezeu lucrează neprihănirea în noi prin Duhul Său, totuși "*credița vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos*" (Romani 10.17), motiv pentru care omul are responsabilitatea să cerceteze Cuvântul scris, transmis de Domnul Isus și de apostoli, cerând lumină ca să înțeleagă lucrarea de mântuire completă a lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să se uite cu băgare de seamă la toată creația, dar și la implicarea lui Dumnezeu în viața lui personală, pentru că astfel va primi credința necesară să-și încredințeze toată viața în mâna lui Dumnezeu: trecutul prin pocăință, iar prezentul și viitorul prin smerenie și ascultare.

Odată ce s-a rezolvat problema cu trecutul nostru păcătos și ni s-a iertat vina, am primit neprihănirea, care este de fapt începutul unei vieți noi trăită împreună cu Dumnezeu și pentru slava Lui. Datorită noului statut și chemării noi, Dumnezeu ne dă și resurse pentru a putea trăi o viață dumnezeiască: înțelepciune în cunoașterea voii lui Lui, putere de a ne împotrivi păcatului, de a iubi, de a ierta, bucurie, pace, răbdare, bunătate, nădejde. Acestea sunt căpătate prin mijloacele puse de Dumnezeu la dispoziția noastră: intrare în prezența Tatălui prin Duhul și părtășie cu celelalte mădulare din trup, în care fiecare contribuie la

Concluzii și îndemnuri practice

zidirea celorlalți, potrivit cu darul pe care îl are. În ce privește relațiile, doar înțelegerea corectă a neprihănirii, care cere smerenie, lepădare de sine și răstignirea firii pământești ne conduce la relații corecte cu frații noștri, înțelegând că și ei au fost primiți de Hristos ca și noi (Romani 15.7).

Neglijarea mijloacelor și nefolosirea lor înseamnă, de fapt, nesocotirea lui Dumnezeu (Matei 6.24), ceea ce atrage vinovăție și pedeapsă asemenea robului leneș (Matei 25.26-30), dar și pierderea lor.

Ca urmare, fiecare suntem responsabili în a folosi la maxim tot ce ni s-a oferit, pentru a crește în toate privințele, devenind mai eficienți în tot ce facem.

Resursele primite pot fi folosite la maxim doar de un creștin care, prin pocăință și credință, primește adevărata neprihănire și rămâne într-o stare smerită care îl ține în brațele lui Dumnezeu. Există și creștini care nu primesc aceste resurse dumnezeiești pentru a trăi viața nouă din cauza unei atitudini de mândrie; ei cred că le merită pentru că se feresc de anumite păcate (Luca 18.11), cred că fac o slujbă mai bună decât alții, acestea fiind o neprihănire proprie care nu este acceptată de Dumnezeu, pentru că ce oferă El este în dar, prin har. Omul în firea lui veche poate fi cel mult religios, este natural să fii religios, pentru că aceasta nu

Adevărata neprihănire

---

necesită lepădare de sine, dar este supranatural să fii un creștin adevărat, pentru că prin smerenie și resursele primite, Dumnezeu ne ridică la o dimensiune superioară, ne face cetățeni ai Împărăției Lui împreună cu sfinții. Omul care vrea să fie pe placul lui Dumnezeu fără smerenie, pocăință și credință, ajunge robul Legii, căreia i se supune de bună voie, și chiar dacă ea îi limitează păcatele din viața lui, totuși nu ajunge la curățarea cugetului, lucrul acesta fiind primit în dar odată cu primirea adevăratei neprihăniri; ba chiar poate ajunge pe un drum greșit, crește încrederea în sine și va respinge soluția lui Dumnezeu (Romani 10.3).

Adevărata neprihănire se păstrează prin smerenie, care ne ține în relație cu Domnul Isus și prin Duhul, care furnizează toate resursele necesare, iar dovada rămânerii în neprihănire este lucrarea interioară a Duhului – sfințirea. Un creștin trebuie să trăiască mereu cu nădejdea că se va întâlni cu Domnului Isus și vor locui pentru totdeauna într-un loc unde este doar sfințenie și, motivat de acest lucru, trebuie să lupte pentru o viață trăită aici după standardele sfințeniei din Împărăția cerească - "*Dar știm că atunci când se va arăta El vom fi ca El pentru că îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în el se curățește după cum El este curat*" (1 Ioan 3.2,3). Pentru aceasta, ar trebui să fie mereu dornic să crească în cunoașterea caracterului Domnului Isus, astfel se cunoaște și pe

Concluzii și îndemnuri practice

sine, înțelegând trăsăturile care îi diferențiază și totodată împiedică părtășia cu El (2 Corinteni 3.18).

Responsabilitatea omului este să răspundă cu hărnicie, fără preget la îndemnul Duhului, dorindu-și din toată inima să se folosească de toate oportunitățile puse de Duhul la dispoziția lui (cercetarea Scripturilor, părtășie, rugăciune), pentru a crește în asemănare cu Domnul Isus, asemănător poporului Israel care a trebuit să lupte pentru a lua în stăpânire moștenirea făgăduită (Iosua 18.3; Evrei 6.12,15).

Trăirea potrivit îndemnelor Duhului trebuie să fie o normalitate pentru orice creștin, chiar dacă, pentru început, ea este într-o măsură mai mică și îndemnul este concentrat pe interiorul creștinului în vederea sfințirii lui, "*pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună*" (2 Timotei 3.17; 2.21; Tit 2.14). Viața nouă este o trăire doar prin îndemnul Duhului, care duc la o umblare după lucrurile Duhului, fiind necesară o deprindere în ce privește ascultarea, pentru că "*Dumnezeu vorbește când într-un fel, când într-altul, dar omul nu ia seama*" (Iov 33.14). Fără această deprindere poate exista o confuzie între îndemnul Duhului și îndemnul firii, care să ducă și la o confuzie în ce privește nivelul spiritual, dar și în lucrarea de slujire: să credem ca suntem sfinți și totuși

Adevărata neprihănire

Dumnezeu să fie departe de noi, să ne credem puternici în credință, dar să ne clătinăm în furtună, să credem că avem dragoste pentru frați, oameni, dușmani și totuși faptele noastre să fie însuflețite de răutate, invidie, slavă deșartă; sau să credem că suntem lucrători împreună cu Dumnezeu și totuși rezultatele să nu aducă zidire, sfătuire, mângâiere.

Ascultarea de îndemnurile Duhului cere și o deprindere în ce privește răstignirea firii pământești, moartea sinelui, care, datorită voii și planurilor lui, este principalul vrăjmaș în ascultarea de Duhul. Omul, prin natura lui, preferă ascultarea de îndemnurile firii, pentru că răstignirea ei aduce suferință, durere de moment, pe care ar vrea să o ocolească, dar prin aceasta întristează, de fapt, Duhul și întărește poftelile firii, devenind un creștin firesc, confuz.

Prin lucrarea de sfințire, Duhul ne face tot mai asemenea chipului Domnului Isus, dar caracterul acesta nou nu este ceva ce noi deținem, ci este roada Duhului care se manifestă prin noi, de fapt învățăm cum să nu ne arătăm pe noi înșine, ci să Îl lăsăm pe Domnul Isus care locuiește în noi să dețină El controlul asupra faptelor, vorbelor, gândurilor noastre, aceasta înseamnă a fi plin de Dumnezeu, de Duh, plinătate care El ne-o cere și tot El o îndeplinește în toți (Efeseni 1.23).

Concluzii și îndemnuri practice

A fi plin de Dumnezeu este o țintă la care fiecare creștin este chemat să ajungă, o viață în deplină ascultare, trăită prin puterea lui Dumnezeu (2 Corinteni 13.4) , fie că este vorba de trăirea personală sau o slujire pentru zidirea celorlalți; o viață care este spre slava lui Dumnezeu, pentru că a ieșit biruitor în lupta cu răul din univers, din lume, din mine. Nu ne rămâne decât să trăim cu smerenie, cu recunoștință, cu mulțumire pentru că relația noastră cu Tatăl a fost refăcută prin îndurarea și dragostea Lui, oferită nouă "*fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus*" (Romani 3.24).